

นโยบายค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ และการพัฒนาทางเศรษฐกิจในระยะยาว: กรณีศึกษาประเทศไทย

Minimum wage Policy and Economic Development in the long run:
The Case Study of Thailand

รองศาสตราจารย์ ดร.อรรถกฤต ปัจฉิมนันท์*

บทคัดย่อ

การบริหารจัดการนโยบายค่าจ้างขั้นต่ำอย่างมีประสิทธิภาพเป็นประเด็นที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับการพัฒนาทางเศรษฐกิจในระยะยาวและเป็นเครื่องชี้วัดของการพัฒนาทางการเมืองอย่างหนึ่ง เนื่องจากการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำอย่างมีประสิทธิภาพนั้นจะสะท้อนถึงการบริหารจัดการนโยบายแรงงานที่มีความสัมพันธ์กับอัตราการจ้างงาน โดยความสัมพันธ์นั้นจะสะท้อนถึงการลดระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ อย่างไรก็ตามนโยบายค่าจ้างขั้นต่ำเป็นนโยบายที่ผูกขาดกับผลประโยชน์ทางการเมืองและการตัดสินใจของภาครัฐ ทำให้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำเป็นนโยบายที่ตอบสนองความพึงพอใจของกลุ่มผลประโยชน์ต่าง ๆ ในรูปแบบประชานิยม ดังนั้น งานวิจัยได้สรุปว่า นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำที่มีประสิทธิภาพนั้นจะต้องคำนึงถึงระดับประสิทธิภาพการผลิต ระดับการจ้างงานในตลาดแรงงาน และระดับรายได้ที่สะท้อนถึงการไหลเข้าของจำนวนแรงงานจากนอกระบบเข้าสู่ตลาดแรงงานในระบบเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะกรณีประเทศไทยที่กำลังเข้าสู่ประชาคมอาเซียนอย่างสมบูรณ์

คำสำคัญ: นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ ความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ การพัฒนาทางเศรษฐกิจ

* รองศาสตราจารย์ คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

Abstract

The efficiency of minimum wage policy management is very important for economic development and political stability because the minimum wage rate reflects the effective management of labor policies, and because the labor policy is related to correlated with the rate of employment, which and employment index that reflects the lower level of inequality of income distribution. However, the minimum wage policy as monopolistic characteristics on political interests and decisions of the government indicate that minimum wage can be a form of populism, for example, by making minimum wage policy cater to the satisfaction of various interest groups. Therefore, a minimum wage of 300 baht per day would result in increasing unemployment when Thailand puts ASEAN economic community integration into effect. Moreover, effective minimum wage policy must take into account the level of productivity, employment rate, and the level of economic inequality, all of which would be affected by the influx of laborers from outside markets into the labor force.

Keywords: minimum wage policy, inequality of income distribution, economic development

๑. ความเป็นมาในประเด็นปัญหาของระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ที่มีผลจากองค์ประกอบต่าง ๆ ในระบบสถาบันทางการเมือง โดยเฉพาะนโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ

การศึกษาแนวคิดการพัฒนาทางเศรษฐกิจในระยะยาวเป็นการศึกษาที่มีความสำคัญอย่างมาก เนื่องจากการพัฒนาทางเศรษฐกิจ หมายถึง รายได้ของประชาชนโดยเฉลี่ยมีระดับที่สูงขึ้นและเมื่อรายได้มีระดับที่สูงขึ้น ระดับของการออมเพื่อการลงทุนในระยะยาวจะเป็นปัจจัยสำคัญในการลดความเสี่ยงของการบริหารจัดการนโยบายทางการคลังและนโยบาย

ทางการเงิน และเมื่อระดับความเสี่ยงเชิงนโยบายมีระดับที่ลดลง ระดับการพัฒนาทางเศรษฐกิจจะส่งผลต่อระดับความเหลื่อมล้ำของรายได้ที่ลดลง หรือ ระดับรายได้โดยเฉลี่ยจะมีระดับที่สูงกว่าเส้นความยากจน อย่างไรก็ตาม การศึกษาดังกล่าวยังอาจนำมาสู่การถกเถียงว่าจะมีวิธีการอย่างไรโดยเฉพาะการหาแนวคิดของปัจจัยต้นที่สำคัญโดยส่งผลต่อระดับการพัฒนาทาง

เศรษฐกิจในระยะยาว เนื่องจาก ปัจจัยของระบบสถาบันแบบเป็นทางการ (โครงสร้างทางอำนาจในระบบรัฐสภา พฤติกรรมทางการเมือง รูปแบบรัฐธรรมนูญ รูปแบบระบบการเลือกตั้ง นโยบายทางการเงินที่ถูกกำหนดและบริหารจากธนาคารกลาง แนวคิดการจัดตั้งรัฐบาล และกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ เป็นต้น) เป็นตัวแปรสำคัญที่จะช่วยเพิ่มหรือลดอุปสรรคต่อการพัฒนาทางการเมืองที่ส่งผลต่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจในระยะยาว

การปรับนโยบายค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำในประเทศไทยโดยใช้ฐานคิดจากระบบประชานิยมเป็นหลัก ในรัฐบาลของพรรคเพื่อไทย เช่น นโยบายในการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำกับแรงงานที่ไร้ฝีมือ ในอัตราวันละ ๓๐๐ บาท และ ค่าจ้างขั้นต่ำ ๑๕,๐๐๐ บาทต่อเดือนสำหรับแรงงานที่จบชั้นปริญญาตรี เป็นต้น โดยการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำนี้อาจมีผลกระทบที่สำคัญกับตลาดวิชาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมซึ่งตลาดดังกล่าวมีสัดส่วนประมาณร้อยละ ๗๕-๘๐ เปอร์เซนต์แน่นอนว่าการศึกษาแนวคิดและเหตุผลของการปรับค่าจ้างขั้นต่ำนี้อาจนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงของแนวโน้มความยากจนและระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ในประเทศไทย อย่างไรก็ตาม กรอบและเงื่อนไขของการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำตาม พ.ร.บ. คຸ້ມครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ตั้งแต่มาตรา ๗๘ – มาตรา ๙๐ นั้นใช้หลักการของการปรับตามดัชนีค่าครองชีพ อัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานในแต่ละกลุ่มรายได้ มาตรฐานการครองชีพภายใต้แนวคิดการได้รับสวัสดิการเชิงนโยบาย ต้นทุนการผลิตของภาคเอกชน ราคาของสินค้าและบริการต่าง ๆ โดยเฉพาะสินค้าที่จำเป็นต่อการบริโภคประจำวัน และระดับการแข่งขันของธุรกิจที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงระดับราคาสินค้าและจำนวนการผลิตซึ่งอาจมีผลต่ออัตราการจ้างงาน เป็นต้น

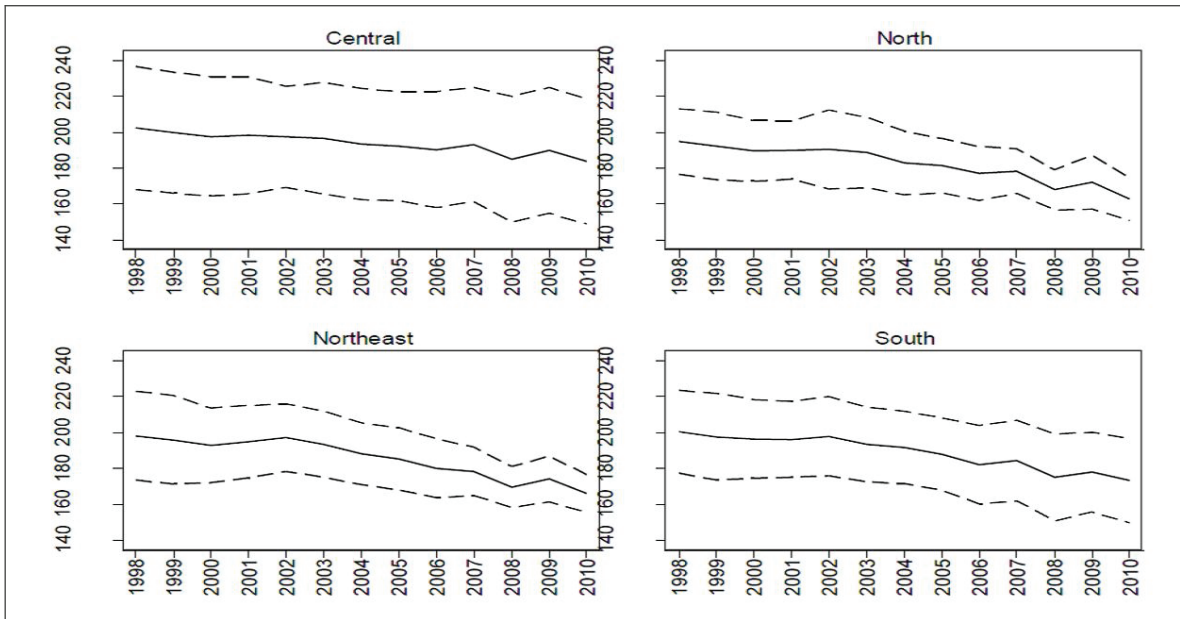
นอกจากนั้น ทฤษฎีแรงงานสามารถอธิบายถึงผลและกระบวนการทางการเมืองจากการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นแนวคิดสำคัญในการศึกษาวิจัย เนื่องจากการปรับอัตราดังกล่าวภายใต้การประเมินดัชนีเป็นฐานในการคิดนั้นสามารถสะท้อนถึงความเป็นจริงที่ภาครัฐตัดสินใจในการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำหรือไม่ และการปรับดังกล่าวจะสะท้อนถึงการพัฒนาทางเศรษฐกิจในระยะยาวได้หรือไม่ โดยเฉพาะการหาความสัมพันธ์ระหว่างการปรับค่าจ้างขั้นต่ำที่สะท้อนถึงการพัฒนาทางการเมืองอย่างแท้จริงและระดับการเปลี่ยนแปลงของแนวโน้มความยากจนและระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ที่ลดลงในประเทศไทย แต่การปรับดังกล่าวมีฐานในการคิดจากภาพที่ ๑ โดยแสดงถึงระดับค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงในแต่ละภาคโดยใช้ฐานคิดของดัชนีค่าครองชีพ และราคาของสินค้าและบริการต่าง ๆ โดยเฉพาะสินค้าที่จำเป็นต่อการบริโภคประจำวันในช่วงปี ค.ศ. ๑๙๙๘-๒๐๑๐ เช่น แนวโน้มในแต่ละภาคมีทิศทางของระดับค่าจ้างขั้นต่ำที่มีระดับลดลง นั้นหมายถึงระดับความสามารถที่แท้จริงของการบริโภคสินค้ามีระดับที่ลดลงอย่างต่อเนื่อง ทำให้แนวโน้มของระดับการออมและการลงทุนในระยะยาวมีระดับที่ลดลงเช่นกัน ปัญหาดังกล่าวสะท้อนถึงความท้าทายของภาครัฐในการเข้ามาบริหารจัดการนโยบายค่าจ้างขั้นต่ำในการสร้างฐานอำนาจเพื่อยกระดับการบริโภคให้สูงขึ้นโดยการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำให้มีระดับเพิ่มขึ้นจากเดิม

นอกจากนั้น แนวคิดของการใช้กฎหมายแรงงานขั้นต่ำนั้นอาจเป็นประเด็นที่สำคัญอย่างมากเมื่อปัจจัยของระดับการศึกษา ระดับภาวะเงินเฟ้อที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงระดับค่าจ้างขั้นต่ำ ระดับการเปลี่ยนแปลงของระดับรายได้ประชาชาติที่มีผลต่อต้นทุนการผลิต และระดับปริมาณการบริโภค ระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ที่มีผลต่อนโยบายการวางแผน

ยุทธศาสตร์ของภาครัฐ โครงสร้างการกระจายอำนาจ ซึ่งล้วนแล้วแต่มีผลต่อระดับความเหลื่อมล้ำเชิงรายได้ หรือการรวมศูนย์อำนาจที่มีผลต่อการปรับยุทธศาสตร์ เป็นต้น

เชิงงบประมาณ และระดับจำนวนแรงงานนอกระบบ

ภาพที่ ๑ แนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงในช่วงปี ค.ศ. ๑๙๙๘-๒๐๑๐

ที่มา: Anna Sanz-de-Galdeano, Ximena Del Carpio, and Juli?n Messina (๒๐๑๔) “Minimum Wage: Does It Improve Welfare in Thailand?” The Institute for the Study of Labor, Discussion Paper Series, IZA DP No. ๗๙๑๑, (p.๘)

ตารางที่ ๑ วางกรอบและแนวคิดข้อดีและข้อเสียของการนำกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำมาประยุกต์ในการวางยุทธศาสตร์และเป้าหมายของภาครัฐ เช่น ๑) ระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ที่มีผลกระทบต่อฐานผลประโยชน์เชิงการเมืองของภาครัฐ ๒) การสนับสนุนฐานคิดของระบอบประชาธิปไตยโดยมีน้ำหนักในการสร้างความเสมอภาคภายใต้การลดความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้และ ๓) กลไกตลาดที่สนับสนุนเฉพาะกลุ่มนายทุนและกลไกตลาดที่สะท้อนถึงความไม่เป็นธรรมของผลประโยชน์เชิงรายได้ของชนชั้นยากจนที่สุดที่จะได้รับ เป็นต้น ในทางตรงกันข้าม การนำกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำมาประยุกต์ใช้

ในการวางยุทธศาสตร์ของภาครัฐอาจส่งผลเชิงลบต่อการพัฒนาประเทศถ้ามโยบายประชานิยมสะท้อนถึงการปรับค่าจ้างขั้นต่ำอย่างไม่เป็นธรรม โดยเฉพาะระดับค่าจ้างขั้นต่ำที่มีผลต่อต้นทุนเชิงปัจจัยของการผลิตในกลุ่มธุรกิจขนาดเล็ก และการปรับค่าจ้างขั้นต่ำในระบบแรงงานที่มีผลต่อการเพิ่มอัตราว่างงานในระบบและจำนวนแรงงานในระบบที่เคลื่อนย้ายเข้าสู่แรงงานนอกระบบมากขึ้น ทำให้อัตราค่าจ้างของตลาดนอกระบบมีระดับลดลงซึ่งเมื่อจำนวนของแรงงานนอกระบบมีระดับจำนวนที่สูงในกลุ่มความยากจนจนถึงที่สุด จะส่งผลต่อระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ที่สูงขึ้น เป็นต้น

ตารางที่ ๑ ข้อดีและข้อเสียของการนำกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำมาประยุกต์ใช้ในการวางยุทธศาสตร์ของภาครัฐ

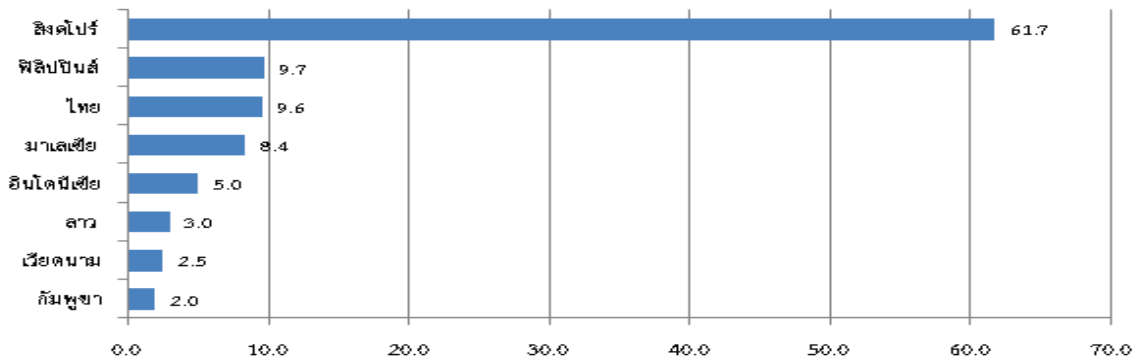
ข้อดีของการนำกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำมาประยุกต์ใช้ในการวางยุทธศาสตร์ของภาครัฐ	ข้อเสียของการนำกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำมาประยุกต์ใช้ในการวางยุทธศาสตร์ของภาครัฐ
๑. ระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ที่มีผลกระทบต่อฐานผลประโยชน์เชิงการเมืองของภาครัฐ เช่น ชนชั้นยากจนที่สุดที่มีผลต่อระดับคะแนนของการเข้ามามีอำนาจในรัฐบาล ๒. การสนับสนุนฐานคิดของระบอบประชาธิปไตยโดยมีน้ำหนักในการสร้างความเสมอภาคภายใต้การลดความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ ๓. สร้างกลไกตลาดที่สนับสนุนเฉพาะกลุ่มนายทุนและกลไกตลาดที่สะท้อนถึงความเป็นธรรมของผลประโยชน์เชิงรายได้ที่ชนชั้นยากจนที่สุดจะได้รับ ๔. โครงสร้างการกระจายอำนาจที่สะท้อนอำนาจในระบบท้องถิ่นโดยสนับสนุนการลดความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ ด้วยการใช้อนุมัติค่าจ้างขั้นต่ำจะสามารถเพิ่มประสิทธิภาพของภาคท้องถิ่นในการบริหารจัดการนโยบายทางเศรษฐกิจในระดับที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยเฉพาะการจัดเก็บรายได้ในปริมาณที่สะท้อนถึงการกระตุ้นเศรษฐกิจในระยะยาว ๕. การใช้กฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำช่วยลดระดับความเสี่ยงของภาครัฐในการบริหารจัดการนโยบายสาธารณะที่ล้มเหลว ๖. การสร้างจุดดุลยภาพของความต้องการแรงงานในระบบและระดับความพึงพอใจของแรงงานในระบบ เช่น กรณีที่เกิดความเสี่ยงทางเศรษฐกิจจากตลาดโลก ๗. การสร้างแนวคิดของการตอบสนองของนโยบายสวัสดิการของภาครัฐโดยเฉพาะการสร้างแรงกระตุ้นจากแรงงานนอกระบบเข้ามาสู่แรงงานในระบบมากขึ้น	๑. นโยบายประชานิยมที่สะท้อนถึงการปรับค่าจ้างขั้นต่ำที่ไม่เป็นธรรม โดยเฉพาะระดับค่าจ้างขั้นต่ำที่มีผลต่อดันทุนเชิงปัจจัยของการผลิตในกลุ่มธุรกิจขนาดเล็กและขนาดกลาง ๒. การปรับค่าจ้างขั้นต่ำในระบบแรงงานที่มีผลต่อการเพิ่มอัตราการว่างงานในระบบและจำนวนแรงงานในระบบที่เคลื่อนย้ายเข้าไปสู่แรงงานนอกระบบมากขึ้น ทำให้ค่าจ้างของตลาดนอกระบบมีระดับลดลงซึ่งเมื่อจำนวนของแรงงานนอกระบบมีระดับจำนวนที่สูงในกลุ่มความยากจนถึงจนที่สุด จะส่งผลต่อระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ที่สูงขึ้น ๓. ระดับประสิทธิภาพของการผลิตและการพัฒนาสินค้าอาจมีระดับที่ลดลงภายใต้ระดับการแข่งขันในตลาดโลกที่ลดลงเช่นกัน เนื่องจากแรงงานที่ไร้การศึกษาเข้าสู่ตลาดแรงงานเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะในกรณีที่ภาครัฐไม่สนับสนุนการใช้นโยบายสาธารณะในด้านการศึกษาและการอบรมแรงงาน

นอกจากนั้น การศึกษาประเด็นเชิงวิเคราะห์ผลดีและผลเสียของการบังคับใช้กฎหมายนั้นอาจสะท้อนถึงการเอื้อผลประโยชน์ต่าง ๆ ให้กับภาคการเมืองในระยะยาว หรือสะท้อนถึงความสัมพันธ์ระหว่างระดับความล้มเหลวของการบริหารจัดการนโยบายค่าจ้างขั้นต่ำและระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้

ที่เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะประเทศที่มีวัฒนธรรมทางการเมืองในระบบอุปถัมภ์และสินน้ำใจ เช่น การผ่านร่างกฎหมายและการอนุมัติกฎหมายภายใต้การเอื้อผลประโยชน์ระหว่างสภามานและสภาล่าง เป็นต้น ซึ่งนโยบายเศรษฐกิจส่วนใหญ่ล้วนแล้วแต่เป็นนโยบายประชานิยมทั้งสิ้น และประเด็นปัญหาของการเพิ่ม

ค่าจ้างขั้นต่ำอาจมีผลต่อต้นทุนการผลิตสินค้าที่เพิ่มขึ้น อัตราการจ้างงานที่มีระดับลดลงในอุตสาหกรรม โดยเฉพาะอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการส่งออก และ ดังกล่าวเช่นกัน

ภาพที่ ๒ การเปรียบเทียบอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในประเทศในกลุ่มอาเซียน

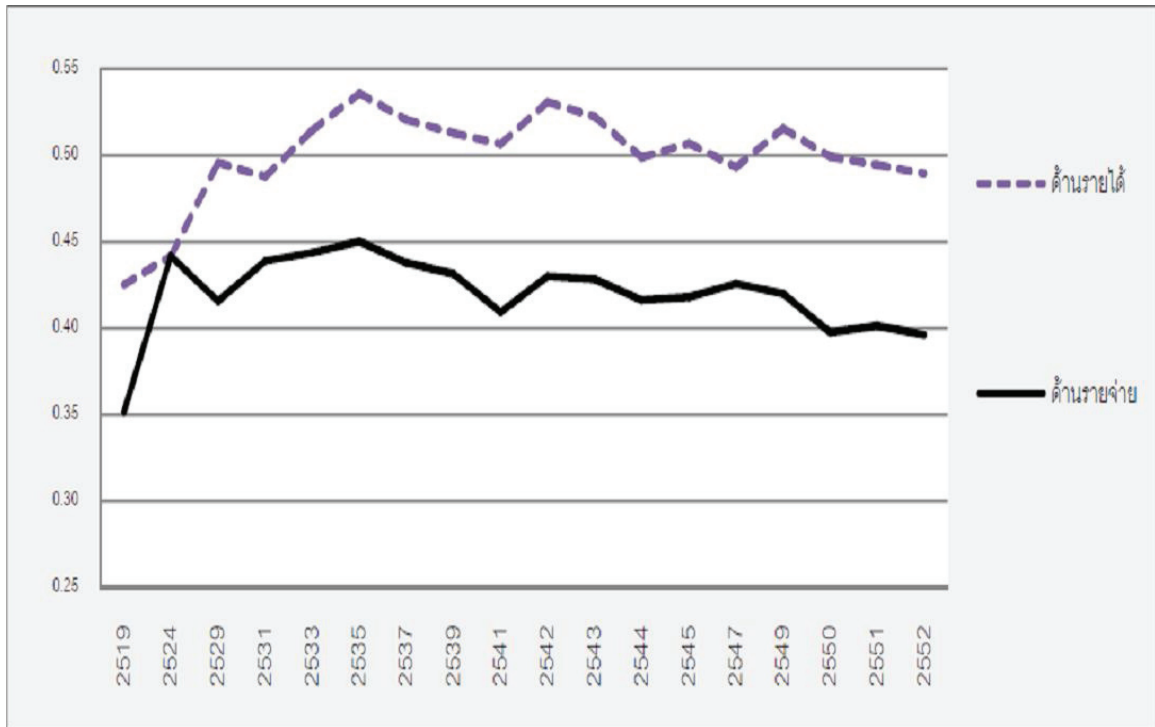
หมายเหตุ : ข้อมูล ณ วันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๔ มาเลเซียและสิงคโปร์ไม่มีค่าแรงขั้นต่ำ ค่าแรงที่แสดงของสองประเทศนี้เป็นการคำนวณจากเงินเดือนเฉลี่ยของแรงงานไร้ฝีมือ

ที่มา: <http://tdri.or.th/tdri-insight/labour300/> (เกียรตินันต์ ล้วนแก้ว, <http://bit.ly/HSekV6> อ้างอิงจาก www.nwpc.dole.go.ph)

นอกจากประเด็นที่กล่าวมาแล้ว การศึกษาเปรียบเทียบอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในกลุ่มอาเซียนเป็นประเด็นที่สำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจาก ๑) ระดับรายได้ประชาชาติที่สะท้อนถึงการพัฒนาทางเศรษฐกิจ ๒) ดัชนีของการลงทุนของภาคเอกชนระหว่างประเทศ และ ๓) ดัชนีการส่งออกซึ่งเป็นดัชนีที่สะท้อนถึงรายได้ประชาชาติและยังสะท้อนถึงการเพิ่มขึ้นและลดลงของอัตราการจ้างงาน ภาพที่ ๒ แสดงถึงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในแต่ละประเทศในกลุ่มอาเซียน โดยประเทศไทยจะเห็นได้ว่ามีแนวโน้มที่สูงกว่าประเทศอื่น ๆ ซึ่งแน่นอนว่าการเปรียบเทียบการพัฒนาทางเศรษฐกิจอาจต้องอาศัยปัจจัยทางการเมือง หลักนิติรัฐและหลักนิติธรรม อย่างไรก็ตาม ปัจจัยดังกล่าวเป็นปัจจัยที่

สะท้อนถึงความเชื่อมั่นของการลงทุนและความคาดหวังจากผลกำไรในการลงทุน ซึ่งอาจรวมถึงความสามารถในเรื่องของการผลิต ดังนั้น ถ้าจะศึกษาจากระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ภายใต้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำโดยแบ่งออกเป็นด้านรายได้และด้านรายจ่ายตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๙-๒๕๕๒ (ภาพที่ ๓) จะเห็นได้ว่าระดับความเหลื่อมล้ำในด้านรายได้อาจมีระดับที่สูงกว่าด้านรายจ่าย นั่นหมายถึงความเหลื่อมล้ำของรายได้ระหว่างกลุ่มคนรวยและกลุ่มคนจนมีระดับที่สูงกว่าเมื่อเทียบกับความเหลื่อมล้ำในด้านรายจ่าย นั่นหมายถึงระดับการออมของกลุ่มคนจนโดยเฉลี่ยจะมีระดับที่ลดลงอย่างต่อเนื่องในระยะยาวและอาจส่งผลต่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจในระยะยาว

ภาพที่ ๓ ระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ โดยแบ่งออกเป็นด้านรายได้และด้านรายจ่าย ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๙-๒๕๕๒

ที่มา: อ้างจากการคำนวณจากการสำรวจสภาวะเศรษฐกิจสังคม โดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ, ดร.สมชัยจิตสุชน และคณะ เรื่อง ผลกระทบต่อเศรษฐกิจระดับประเทศของนโยบายค่าแรง ๓๐๐ บาท และนโยบายเงินเดือนปริญญาตรี ๑๕,๐๐๐ บาท, หน้า ๓-๑๐.

๒. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างนโยบายค่าจ้างขั้นต่ำและการพัฒนาทางเศรษฐกิจในระยะยาวจากบทความทางวิชาการต่าง ๆ ที่สำคัญ

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางการเมืองที่มีผลต่อแนวโน้มของการพัฒนาทางเศรษฐกิจนั้นสามารถศึกษาได้จากบริบทของภาครัฐในการส่งเสริมการวางแผนกลยุทธ์อย่างถูกต้อง โดยคำนึงถึงต้นเหตุของระดับความสำเร็จและความล้มเหลวของนโยบายภาครัฐ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง (Haufler Andreas, Guttorm Schjelderup and Frank Sthler., ๒๐๐๕; Elhanan and Oleg Itzhoki., ๒๐๑๐; Krueger

Alan B. and Andreas., ๒๐๑๐; Jonas Potusson, David Rueda and Christopher R. Way., ๒๐๐๒) นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำที่สะท้อนถึงการยกระดับรายได้ การออมและการบริโภคในระยะยาวของกลุ่มคนจนในระดับที่สูงขึ้นโดยเฉลี่ย อย่างไรก็ตามปัจจัยทางการเมืองมีผลอย่างมากในการขับเคลื่อนนโยบายดังกล่าว โดยเฉพาะกลุ่มประเทศที่กำลังก้าวสู่ประเทศที่กำลังพัฒนา เช่น แนวโน้มความล้มเหลวของนโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ

ของประเทศไทยที่มองถึงประเด็นปัจจัยของผลประโยชน์ทางการเมืองผ่านกระบวนการดำเนินนโยบายในรูปแบบประชานิยมเป็นหลักและไม่พิจารณาถึงผลลัพธ์ของการปรับค่าจ้างขั้นต่ำที่นำไปสู่ตัวแปรทางเศรษฐกิจที่ส่งเสริมการพัฒนาทางเศรษฐกิจ (Haufler Andreas, Guttorm Schjelderup and Frank Sthler., ๒๐๐๕; Helpman Elhanan and Oleg Itskhoki., ๒๐๑๐; Jonas Potusson, David Rueda and Christopher R. Way., ๒๐๐๒; Saint-Paul Gilles., ๒๐๐๐; Brander, James A., ๑๙๘๑) โดยผู้เขียนได้กล่าวไว้ในหนังสือ เรื่อง “แนวคิดทางเศรษฐศาสตร์การเมือง

สำหรับการบริหารจัดการสาธารณะ” หรือ “The Political Economy Design of Public Management and Administration” โดยได้สรุปประเด็นของการดำเนินนโยบายค่าจ้างขั้นต่ำอย่างมีประสิทธิภาพจากการสร้างสมมติฐานจากสมการถดถอยว่ามีปัจจัยใดบ้างที่สะท้อนถึงการดำเนินนโยบายที่สะท้อนถึงการยกระดับประสิทธิภาพของภาครัฐ (Krusell Per and Jos-Vctor Ros-Rull., ๑๙๙๗; Moriconi, Simone and Yasuhiro Sato., ๒๐๐๙; Neary J. Peter., ๒๐๐๓; Orszag J. Michael and Dennis Snower., ๒๐๐๓) เช่น

$$Y_i = \beta_0 + \beta_1 X_1 + \beta_2 X_2 + \beta_3 X_3 + \beta_4 X_4 + \dots + \beta_n X_n + \varepsilon_i$$

- Y_i ➡ ระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ (ค่า Gini Coefficient)
- X_1 ➡ ระดับประสิทธิภาพของภาครัฐในการกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำที่สะท้อนถึงสภาพทางเศรษฐกิจ (-)
- X_2 ➡ ระดับการมีส่วนร่วมเชิงนโยบายจากภาคประชาชน (-)
- X_3 ➡ ระดับประสิทธิภาพของภาครัฐจากดัชนีสัดส่วนของการเก็บรายได้ของภาครัฐที่มีค่ามากกว่างบประมาณที่ได้ตั้งไว้ โดยต้องมีค่ามากกว่า ๑ หรือ ดัชนีเกินดุลเชิงงบประมาณ (-)
- X_4 ➡ ระดับการถ่วงดุลเชิงอำนาจในระบบรัฐสภา (Political Institution) (-)

การสมมติฐานจากสมการถดถอยนั้น มีความสำคัญอย่างมากในการหาทางเลือกเชิงนโยบายและนำค่าน้ำหนักความสัมพันธ์เชิงตัวแปรมากำหนดยุทธศาสตร์ของประเทศ โดยระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ที่ลดลงนั้นมีความสำคัญอย่างยิ่งเนื่องจากเป็นค่าที่วัดการกระจายรายได้ระหว่างกลุ่มคนรวยและกลุ่มคนจน โดยถ้าค่าของระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้มีระดับลดลงอย่างต่อเนื่อง ซึ่งสะท้อนจากการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรต้น (Moriconi Simone and Yasuhiro Sato., ๒๐๐๙;

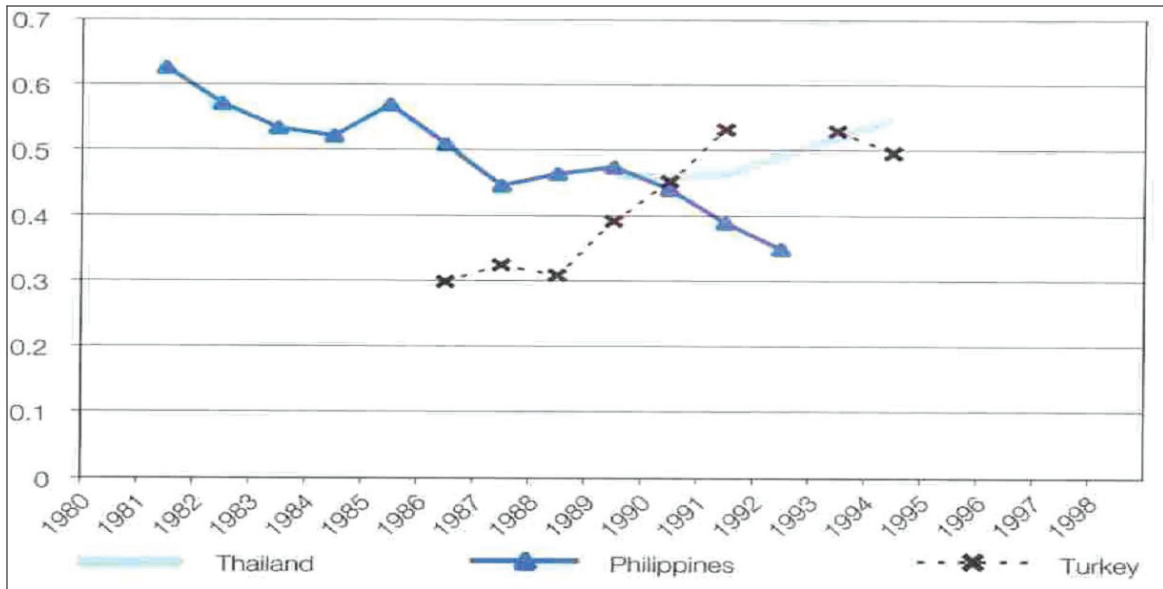
Naylor Robin Andrew., ๑๙๙๘; Neary, J. Peter., ๒๐๐๓; Orszag J. Michael and Dennis Snower., ๒๐๐๓; Braun, Sebastian Till and Christian Spielmann., ๒๐๑๐; Davis Donald R. ๑๙๙๘) เช่น เมื่อประสิทธิภาพของภาครัฐ ในการกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำสะท้อนจากสภาพทางเศรษฐกิจมากขึ้นนั้น หมายถึง ภาครัฐใช้กลยุทธ์ของการปรับค่าจ้างขั้นต่ำตาม ๑) ดัชนีของระดับภาวะเงินเฟ้อ ๒) ระดับรายได้ของกลุ่มแรงงานที่เข้ามาในตลาดแรงงานในปัจจุบันและ ๓) ฐานการคิดจากระดับค่าครองชีพโดยเฉลี่ยของภาค

ประชาชน (Krusell Per, Vincenzo Quadrini and Jos-Vctor Ros-Rull., ๑๙๙๖; Kydland Finn E. and Petersen, D’Ann Michele., ๑๙๙๗) ๔) ระดับการแข่งขันและระดับความอยู่รอดของภาคเอกชน และ ๕) ระดับช่องว่างของรายได้ระหว่างกลุ่มคนรวยและกลุ่มคนจนในปัจจุบันเป็นต้น ซึ่งฐานคิดดังกล่าวจะช่วยให้ภาครัฐกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำที่สะท้อนถึงระดับประสิทธิภาพของภาคเอกชนในการผลิตสินค้าและระดับค่าจ้างขั้นต่ำที่สามารถเพิ่มปริมาณการบริโภค การออมและการลงทุนในระยะยาว โดยเฉพาะกลุ่มคนที่ยากจนที่สุด (Brander James A. and Barbara Spencer., ๑๙๘๕; Krusell Per and Jos-Vctor Ros-Rull., ๑๙๙๗)

นอกจากนั้น ระดับการมีส่วนร่วมเชิงนโยบายจากภาคประชาชนยังมีความสำคัญในการลดความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ เนื่องจากเมื่อไรที่ภาครัฐสามารถนำนโยบายมาปฏิบัติและยกระดับการมีส่วนร่วม (David Margolis, Julian Messina, Ha Nguyen, Cuong Viet Nguyen, Yuko Okamura, Maria Antonia Remenyi, Anna Sanz-de-Galdeano, Choon Wang. Rizal Shidiq, Kate Daley, and Minna Hahn Tong., July ๒๐๑๓; Haufler Andreas and Michael Pflger., ๒๐๐๗;

Haufler Andreas and Michael Pflger., ๒๐๐๗) โดยเฉพาะนโยบายการฝึกงานและระดับการเข้าร่วมการอบรมต่างๆ เพื่อให้กลุ่มแรงงานนอกระบบเข้ามาสู่ในระบบมากขึ้น โดยนโยบายค่าจ้างขั้นต่ำจะได้ประสิทธิภาพต่อเมื่อผลกระทบของนโยบายจะยกระดับกลุ่มคนจนที่มีรายได้ต่ำที่สุดให้มีรายได้ที่สูงขึ้นโดยเฉลี่ย แต่อย่างไรก็ตามนโยบายค่าจ้างขั้นต่ำที่ใช้ในกลุ่มประเทศต่าง ๆ นั้น สะท้อนถึงนโยบายประชานิยมในระดับที่สูงเกินไป โดย Saget Catherine (๒๐๐๑) ได้เขียนบทความวิจัยที่น่าสนใจในหัวข้อ “Poverty reduction and decent work in developing countries: Do minimum wages help?” หรือแนวคิดของการใช้นโยบายแรงงานค่าจ้างขั้นต่ำในการลดระดับความยากจนในประเทศที่กำลังพัฒนา โดยเฉพาะผลกระทบจากนโยบายที่มีผลต่อการเพิ่มอัตราการจ้างงานในกลุ่มแรงงานที่มีรายได้ต่ำกว่าเส้นความยากจนและแรงงานที่ไม่จัดอยู่ในตลาดแรงงาน อย่างไรก็ตาม อัตราแรงงานที่มีระดับสูงขึ้นในตลาดแรงงานส่วนใหญ่ในกลุ่มประเทศกำลังพัฒนานั้นอยู่ในตลาดแรงงานนอกระบบ เช่น แรงงานในตลาดละตินอเมริกา โดยอัตราแรงงานนอกระบบเพิ่มขึ้นถึง ๘๕ เปอร์เซ็นต์ และในทวีปแอฟริกันั้นอัตราแรงงานในระบบมีระดับที่ลดลงอย่างต่อเนื่องในช่วงปี ค.ศ.๑๙๙๐ และ ๑๙๙๙ (p. ๒๓๗)

ภาพที่ ๔ อัตราส่วนระหว่างค่าจ้างขั้นต่ำและค่าจ้างขั้นต่ำโดยเฉลี่ยระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๘๐-๑๙๙๘

ที่มา: Saget Catherine (๒๐๐๑, p.๒๕๒)

ภาพที่ ๔ แสดงถึง อัตราส่วนระหว่างค่าจ้างขั้นต่ำและค่าจ้างขั้นต่ำโดยเฉลี่ยระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๘๐-๑๙๙๘ ที่นำมาใช้เป็นตัวแทนเพื่อศึกษาผลกระทบจากนโยบายค่าจ้างขั้นต่ำที่มีผลต่ออัตราการว่างงานและระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ โดยสามารถวัดจากระดับอัตราส่วนระหว่างค่าจ้างขั้นต่ำและค่าจ้างขั้นต่ำโดยเฉลี่ยมีระดับที่สูงขึ้น นอกจากนั้น ถ้าศึกษาจากความสัมพันธ์ระหว่างค่าจ้างขั้นต่ำและอัตราการว่างงานจะมีความสัมพันธ์เชิงบวกนั้นหมายถึงเมื่อภาครัฐดำเนินนโยบายการเพิ่มอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ อัตราการว่างงานในตลาดจะมีระดับเพิ่มขึ้นเช่นกัน ทำให้การบริหารจัดการนโยบายค่าจ้างขั้นต่ำนั้นเป็นอุปสรรคต่อการลดระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ ซึ่งแนวคิดทฤษฎีเชิงแรงงานภายใต้กรอบนโยบายภาครัฐนั้นสามารถมองจากแนวคิดได้ ๒ ประเด็น คือ ๑) การใช้นโยบายการยกระดับค่าจ้างขั้นต่ำนั้นสะท้อนถึงแรงงานใน Covered sector ที่อาจถูกยกเลิกการจ้างงานและเข้ามาสู่ตลาดนอก

ระบบเพิ่มขึ้น ทำให้ระดับความต้องการของตลาดแรงงานในระบบมีระดับที่ลดลงซึ่งส่งผลต่อระดับค่าจ้างที่ลดลงใน Covered sector และ ๒) การใช้นโยบายการยกระดับค่าจ้างขั้นต่ำนั้นสะท้อนถึงแรงงานใน Covered sector ที่อาจถูกไล่ออกและเข้ามาสู่ตลาดนอกระบบเพิ่มขึ้น โดยอัตราแรงงานในระบบที่ออกมาทำงานใน Uncovered sector หรือระบบแรงงานที่ไม่สะท้อนถึงความกดดันในด้านทักษะจะส่งผลต่อระดับค่าจ้างที่ลดลง โดยแนวคิดทฤษฎีแรงงานสะท้อนจากการทดสอบโดยใช้สมการถดถอยซึ่งเป็นเครื่องมือที่สำคัญสำหรับการตอบข้อสมมติฐานความสัมพันธ์เชิงปัจจัยต่างๆ โดยใช้ตัวแทนทางเศรษฐศาสตร์และรัฐศาสตร์ในการทดสอบภายใต้การประเมินแบบ OLS (Ordinary least square) และ ใช้แนวประยุกต์สมการถดถอยในรูปแบบ Panel Data ในกลุ่มประเทศแอฟริกา ละตินอเมริกา และ เอเชียตะวันออก ในช่วงเวลาระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๘๐-๑๙๙๙ เป็นต้น เช่น อัตราการจ้างงาน อัตราการเจริญ

เติบโตของรายได้ประชาชาติ การเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยของรายได้ในภาคการผลิต การใช้จ่ายของภาครัฐ ในภาคการศึกษา และ การเปลี่ยนแปลงทางการค้าโดยใช้สัดส่วนของราคาโดยเฉลี่ยของภาคการส่งออกและภาคการนำเข้าโดยเฉลี่ย เป็นต้น โดยผลที่ปรากฏคือ ๑) อัตราการเจริญเติบโตของรายได้ประชาชาติส่งผลต่ออัตราการว่างงานที่ลดลง ๒) การเพิ่มขึ้นของระดับค่าจ้างขั้นต่ำในภาคการผลิตจะส่งผลต่อระดับอัตราการว่างงานที่มีระดับลดลง โดยผลที่ปรากฏความสัมพันธ์ในข้อนี้ยกเว้น ทวีปแอฟริกา เนื่องจากขาดข้อมูลในการทดสอบ เป็นต้น อย่างไรก็ตาม นโยบายอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เพิ่มขึ้นในกลุ่มประเทศที่กำลังพัฒนานั้นสะท้อนถึงการลดระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ในกลุ่มประชากรที่ยากจนซึ่งอยู่ในระดับ Upper level เท่านั้นแต่ในระดับต่ำกว่า upper level ไม่ได้รับผลกระทบจากนโยบาย ทำให้ผลกระทบของนโยบายอาจไม่เกิดประสิทธิภาพในการลดระดับความเหลื่อมล้ำโดยรวม

จากประเด็นของสมการข้างต้น ผู้เขียนยังตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับปัจจัยระดับประสิทธิภาพภาครัฐ จากดัชนีสัดส่วนของการเก็บรายได้ของภาครัฐที่มีค่ามากกว่างบประมาณที่ได้ตั้งไว้โดยต้องมียอดมากกว่า ๑ หรือดัชนีเกินดุลเชิงงบประมาณที่มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้นั้นหมายถึง เมื่อใดก็ตามการบริหารจัดการงบประมาณมีความเป็นธรรมและยกระดับการพัฒนาทางการเมืองที่สะท้อนออกมาในรูปแบบของนโยบายสาธารณะและนโยบายสวัสดิการที่ดี โอกาสของระดับการกระจายรายได้เชิงนโยบายจะบ่งชี้ถึงระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ที่ลดลง โดยเฉพาะนโยบายสวัสดิการและนโยบายการแทรกแซงตลาดการเกษตรที่เอื้อประโยชน์ให้กับกลุ่มคนยากจนที่สุด และตัวแปรสุดท้ายที่สำคัญที่สุดคือระดับการถ่วงดุลเชิงอำนาจใน

ระบบรัฐสภา (Political Institution) โดยงานวิจัยของผู้เขียนได้เสนอในงานวิจัย ชื่อ “การออกแบบระบบสถาบันและการปฏิรูปนโยบายสาธารณะ” ซึ่งแนวทางการสร้างกรอบและเงื่อนไขของการถ่วงดุลโดยกำหนดที่มาของสมาชิกในระบบสภานและสมาชิกในระบบสภาล่างให้มีการถ่วงดุลเชิงอำนาจอย่างแท้จริง โดยรวมถึงการออกแบบระบบการเลือกตั้งที่เอื้อให้ผู้แทนที่เข้ามาในระบบสภาล่างและสภานเข้าใจถึงปัญหาของพื้นที่อย่างแท้จริง เช่น การให้สมาชิกสภานมาจากการสรรหาทั้งหมดโดยเน้นการสรรหาเชิงพื้นที่ และสภาล่าง ให้ใช้ระบบรวมเขตเบอร์เดียวจำนวน ๓๗๕ คน และใช้ระบบการเลือกตั้งทางอ้อมที่เลือกคณะกรรมการจำนวน ๗ คนในรูปแบบของจังหวัดเข้ามาเลือกผู้แทนที่มีความหลากหลายในแต่ละเขตในแต่ละจังหวัดจำนวน ๓๗๕ คนแทนที่ระบบแบบบัญชีรายชื่อ ซึ่งผู้เขียนมองประเด็นดังกล่าวว่าเป็นประเด็นที่สามารถสร้างแนวคิดการถ่วงดุลที่บ่งชี้ถึงการสร้างกระบวนการทางการเมืองในการช่วยลดระบบอุปถัมภ์ระหว่างสภานและสภาล่าง โดยแนวคิดดังกล่าวสามารถสะท้อนถึงความสัมพันธ์เชิงลบระหว่างระดับการถ่วงดุลเชิงอำนาจในระบบรัฐสภาที่มากขึ้น และระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ที่ลดลง

๓. ระเบียบวิธีวิจัย

ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์

๓.๑ ข้อสมมติฐานที่สำคัญในงานวิจัย

H₀: ระดับการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในอัตรา ๓๐๐ บาทต่อวันก่อนและหลัง ส่งผลกระทบต่อระดับความเหลื่อมล้ำหรือไม่อย่างไร

H๑: นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำที่มีประสิทธิภาพและโครงสร้างทางเศรษฐกิจควรมีปัจจัยทางรัฐศาสตร์และเศรษฐศาสตร์อย่างไรที่สะท้อนถึงการลดความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้

H๒: อิทธิพลของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่มีต่อการพัฒนาเศรษฐกิจภายใต้การเข้าสู่ประชาคมอาเซียนสะท้อนถึงกระบวนการของภาครัฐในการจัดรูปแบบของนโยบายค่าจ้างขั้นต่ำอย่างไร

การตั้งสมมติฐานทั้ง ๓ ประเด็นนี้เป็นกรอบเงื่อนไขที่สำคัญในการวางแผนแนวคิดเชิงกลยุทธ์ของภาครัฐในระยะยาวอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลภายใต้การขับเคลื่อนกลไกของระบบสถาบันทางการเมืองที่มีผลกระทบต่อระบบสถาบันทางเศรษฐกิจของประเทศไทย

๓.๒ ตัวแปรต่าง ๆ ทางเศรษฐศาสตร์
การเมืองภายใต้การจัดรูปแบบเชิงสมการถดถอยเพื่อหาปัจจัยที่ส่งผลต่อดัชนีที่สะท้อนถึงระดับการพัฒนาทางเศรษฐกิจจากอิทธิพลของนโยบายอัตราค่าจ้างขั้นต่ำโดยนำข้อมูลมาจาก World Bank (ตัวแปรต่าง ๆ ได้ทำการแปลความหมายโดยตรงจากแหล่งที่มา)

- **WAGE:** Wage and salaried workers, total (% of total employed) อธิบายถึง “ค่าจ้างและเงินเดือนคนงาน (คน) โดยขึ้นอยู่กับประเภทของงานที่กำหนดไว้ว่า “การจ่ายเงินกับการจ้างงาน” ที่ผู้ครอบครองตลาดถืออย่างชัดเจนโดยใช้สัญญาการจ้างงานที่ให้พวกเขาจ่ายค่าตอบแทนเป็นพื้นฐาน” (อ้างอิง International Labour Organization, Key Indicators of the Labour Market database.) (ปี ค.ศ.๑๙๘๗-๒๐๑๒)

- **TAX:** Taxes on goods and services (% value added of industry and services) อธิบายถึง “การภาษีเก็บจากสินค้าและบริการรวมถึงการขายทั่วไปและผลประกอบการหรือมูลค่าเพิ่มของภาษีสรรพสามิต และภาษีเกี่ยวกับการใช้สินค้าหรือทรัพย์สินภาษีในการสกัดและการผลิตของแร่ธาตุและผลกำไรของการผูกขาดทางการคลัง” (อ้างอิง International Monetary Fund, Government Finance Statistics Yearbook and data files, and World Bank and OECD value added estimates) (ปี ค.ศ.๒๐๐๓-๒๐๑๒)

- **Rural:** Rural poverty headcount ratio at national poverty lines (% of rural population) อธิบายถึง “ความยากจนของการทำงานกลุ่ม ข้อมูลจะถูกรวบรวมจากแหล่งรัฐบาลอย่างเป็นทางการหรือมีการคำนวณโดยพนักงานของธนาคารโลกซึ่งเก็บข้อมูลเฉพาะประเทศโดยใช้ฐานเส้นความยากจน” (อ้างอิง World Bank, Global Poverty Working Group. Data are based on World Bank’s country poverty assessments and country Poverty Reduction Strategies) (ปี ค.ศ.๑๙๘๐-๒๐๑๒)

- **EMPLOY_TOPOP:** Employment to population ratio, ages ๑๕ ปีขึ้นไป, total (%) (National estimate) อธิบายถึง “การจ้างงานต่อประชากรโดยมีสัดส่วนของประชากรของประเทศที่เป็นลูกจ้างซึ่งมีอายุตั้งแต่ ๑๕ ปีขึ้นไป” (อ้างอิง International Labour Organization, Key Indicators of the Labour Market database.) (ปี ค.ศ.๑๙๘๑-๒๐๑๓)

- **LABOR_PARITI:** Labor force participation rate, total (% of total population ages ๑๕-๖๔) (modeled ILO estimate) อธิบายถึง “อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานซึ่งเป็นสัดส่วนของประชากรวัย ๑๕-๖๔ ที่มีการใช้งานในเชิงเศรษฐกิจ: ทุกคนที่มีส่วนในแรงงานของการผลิตสินค้าและบริการในช่วงระยะเวลาที่กำหนด” (อ้างอิง International Labour Organization, Key Indicators of the Labour Market database.) (ปี ค.ศ.๑๙๙๐-๒๐๑๓)
- **GINI:** index (World Bank estimate) อธิบายถึง “ดัชนี Gini เป็นมาตรการขอบเขตที่แสดงถึงการกระจายรายได้หรือค่าใช้จ่ายในการบริโภคในหมู่ประชาชนหรือผู้ประกอบการที่อยู่ในเศรษฐกิจเปี่ยงเบนไปจากการกระจายความเท่าเทียมกันอย่างสมบูรณ์แบบโค้งลอเรน โดยใช้เปอร์เซ็นต์สะสมของรายได้รวมที่ได้รับกับจำนวนสะสมของผู้รับเริ่มต้นของบุคคลที่ยากจนที่สุด นอกจากนั้น ดัชนี Gini ยังวัดพื้นที่ระหว่างเส้นโค้งลอเรนและเส้นสมมติของความเท่าเทียมกัน โดยแสดงเป็นเปอร์เซ็นต์ของพื้นที่สูงสุดภายใต้เส้น ดังนั้นดัชนีจีนิ ๐ ซึ่งแสดงถึงความเท่าเทียมกันที่สมบูรณ์แบบในขณะที่ดัชนี ๑๐๐ หมายถึงความไม่เท่าเทียมกันที่สมบูรณ์แบบ” (อ้างอิง World Bank, Development Research Group. Data are based on primary household survey data obtained from government statistical agencies and World Bank country departments) (ปี ค.ศ.๑๙๘๘-๒๐๑๓)
- **INCOME_LO:** Income share held by lowest ๒๐% อธิบายถึง “ส่วนแบ่งรายได้ในระดับต่ำสุดที่ ๒๐% โดยส่วนแบ่งร้อยละของรายได้หรือการบริโภคเป็นพื้นที่ที่มีค่าใช้จ่ายในการจับคู่ของประชากรที่ระบุโดย Deciles หรือ Quintiles ซึ่งคิดเป็นร้อยละโดย Quintile” (อ้างอิง World Bank, Development Research Group. Data are based on primary household survey data obtained from government statistical agencies and World Bank country departments. Data for high-income economies are from the Luxembourg Income Study database) (ปี ค.ศ.๑๙๘๑-๒๐๑๓)
- **INDUS_VALU_ADD:** Industry, value added (annual % growth) อธิบายถึง “อัตราการเจริญเติบโตประจำปีสำหรับค่าอุตสาหกรรมที่เพิ่มขึ้นโดยอิงจากสกุลเงินท้องถิ่น และมวลรวมจะขึ้นอยู่กับค่าฐานคงที่ปี ค.ศ. ๒๐๐๕ อุตสาหกรรมที่สอดคล้องกับหน่วยงาน ISIC ๑๐-๔๕ และรวมถึงการผลิต (ISIC แผนก ๑๕-๓๗) ประกอบด้วยมูลค่าเพิ่มในการทำเหมืองแร่ การผลิต การก่อสร้าง ไฟฟ้า น้ำ และก๊าซ รวมถึงมูลค่าเพิ่มคือการส่งออกสุทธิของภาคหลังจากปริมาณการผลิตที่เพิ่มขึ้นและลดลง เช่น ปัจจัยการผลิตชั้นกลางจะมีการคำนวณโดยไม่มีการหักค่าเสื่อมราคาของสินทรัพย์ประดิษฐ์หรือการสูญเสียและความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติ และต้นทุนกำเนิดของมูลค่าเพิ่มจะถูกกำหนดโดยมาตรฐานสากลโดยการจำแนกประเภทอุตสาหกรรม (ISIC) แก์ไข ๓” (อ้างอิง World Bank national accounts data, and OECD National Accounts data files) (ปี ค.ศ.๑๙๖๑-๒๐๑๓)

- **gdp_percap:** GDP per capita growth (annual %) อธิบายถึง “อัตราการเติบโตประจำปีโดยคิดเป็นร้อยละของ GDP ต่อหัวซึ่งอยู่บนพื้นฐานของสกุลเงินท้องถิ่นอย่างต่อเนื่องโดยมวลรวมจะขึ้นกับค่าฐานคงที่ปี ๒๐๐๕ และ GDP ต่อหัว (ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ โดยแบ่งประชากรกลางปี)” (อ้างจาก World Bank national accounts data, and OECD National Accounts data files. (ปี ค.ศ.๑๙๖๖-๒๐๑๓)
- **Infla:** Inflation, GDP deflator (annual %) อธิบายถึง “อัตราเงินเฟ้อที่วัดจากอัตราการเติบโตของจีดีพี ซึ่งดัชนีแสดงให้เห็นถึงอัตราการเปลี่ยนแปลงของราคาในระบบเศรษฐกิจโดยรวม นอกจากนั้น GDP คืออัตราส่วนของ GDP ในสกุลเงินท้องถิ่นปัจจุบันต่อ GDP ในสกุลเงินท้องถิ่นคงที่” (อ้างจาก World Bank national accounts data, and OECD National Accounts data files) (ปี ค.ศ.๑๙๖๖-๒๐๑๓)

๔. กรอบแนวคิดทฤษฎีในการวิเคราะห์การกำหนดและการใช้นโยบายของภาครัฐภายใต้สมการถดถอย

การศึกษาแนวคิดทฤษฎีบริหารรัฐกิจเพื่อทำความเข้าใจการวางแผนกลยุทธ์ของภาครัฐอย่างมีประสิทธิภาพเป็นประเด็นที่สำคัญอย่างยิ่ง โดยเฉพาะนโยบายของภาครัฐที่เน้นถึงการลดระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ในสังคม เช่น การปรับระดับค่าจ้างขั้นต่ำอย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสมต่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจ เป็นต้น ซึ่งการศึกษา

กำหนดกรอบและเงื่อนไขของการวางแผนกลยุทธ์ของภาครัฐในเรื่องของค่าจ้างขั้นต่ำเป็นปัจจัยพื้นฐานอย่างหนึ่งที่บ่งชี้ถึงการขับเคลื่อนการพัฒนาทางเศรษฐกิจในระยะยาว นั้นหมายถึงการคำนึงถึงการวางแผนกลยุทธ์ของการดึงแรงงานนอกระบบเข้ามาสู่แรงงานในระบบโดยเมื่อภาครัฐมีข้อมูลของจำนวนแรงงานในระบบและนอกระบบอย่างถูกต้อง การคำนึงถึงการปรับระดับค่าจ้างขั้นต่ำที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของระดับเศรษฐกิจจะมีความแม่นยำและที่สำคัญภาครัฐสามารถกำหนดและวางแผนทางงบประมาณได้อย่างถูกต้อง โดยเฉพาะนโยบายทางด้านสวัสดิการในสังคมเนื่องจากความสัมพันธ์ระหว่างระดับงบประมาณที่ใช้ในด้านสวัสดิการจะมีความสัมพันธ์แบบผกผันกับระดับการออมและรายได้ที่เพิ่มขึ้น ดังนั้น เมื่อประชาชนส่วนใหญ่ในระบบตลาดแรงงานมีกำลังในการบริโภคและการออมเพิ่มขึ้นในระยะยาว ระดับความเสี่ยงของการบริหารจัดการนโยบายการคลังและนโยบายการเงินจะมีระดับที่ลดลงอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตาม กลุ่มประเทศที่กำลังพัฒนาและกลุ่มประเทศที่ด้อยพัฒนาประสบปัญหาของการปรับรายได้ขั้นต่ำให้เหมาะสมต่อระดับการเปลี่ยนแปลงเศรษฐกิจ เนื่องจากปัจจัยทางการเมืองที่มีผลต่อนโยบายค่าจ้างขั้นต่ำซึ่งสะท้อนถึงผลประโยชน์ทางการเมืองเป็นหลักโดยจะเห็นว่าระดับค่าจ้างขั้นต่ำจะไม่สะท้อนถึงดัชนีทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะระดับการแข่งขันเชิงต้นทุนและราคาสินค้าและที่สำคัญนโยบายสวัสดิการทางสังคมจะส่งผลต่อการขาดดุลทางงบประมาณและรวมถึงระดับหนี้สาธารณะที่สูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง

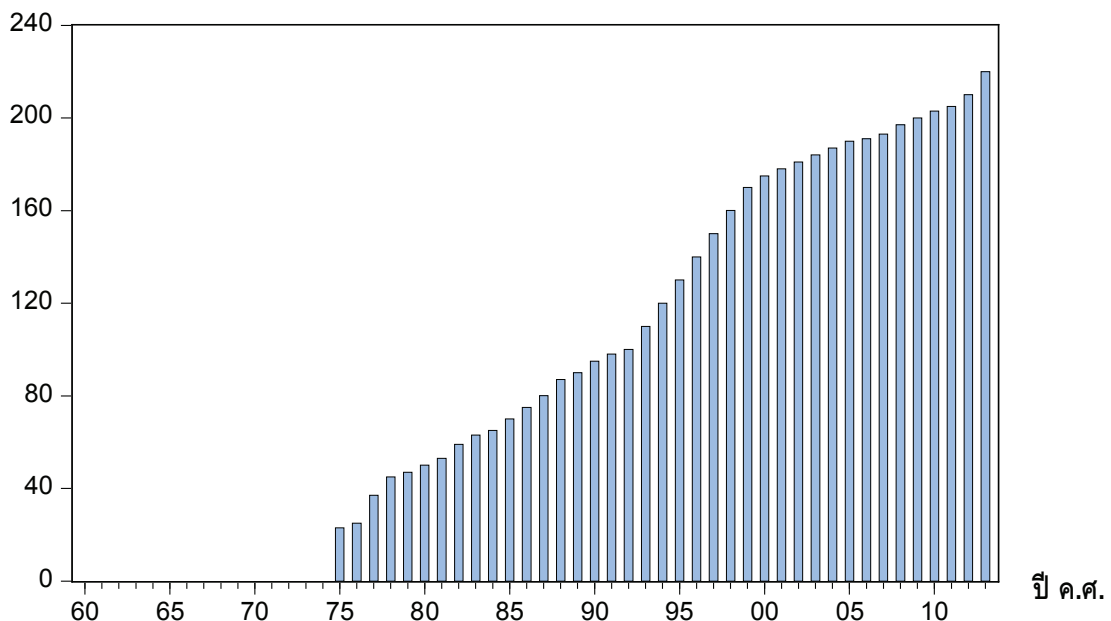
๔.๑ ปัจจัยทางรัฐศาสตร์และเศรษฐศาสตร์ที่สะท้อนถึงระดับค่าจ้างขั้นต่ำอย่างมีประสิทธิภาพ

โดยทั่วไปแล้วแนวคิดทางเศรษฐศาสตร์ที่อธิบายถึงระดับค่าจ้างขั้นต่ำนั้นสามารถบ่งชี้ถึงระดับการพัฒนา

ทางเศรษฐกิจในระยะยาวนั้นหมายถึง ระดับค่าจ้างขั้นต่ำที่มีประสิทธิภาพโดยบังชี้ถึง ๑) ระดับการออม การบริโภคและการลงทุนมีระดับเพิ่มขึ้น โดยสะท้อนถึงระดับความเหลื่อมล้ำของรายได้ในสังคมในตลาดแรงงานที่ลดลงโดยเฉพาะประชาชนที่มีรายได้ต่ำกว่าระดับเส้นความยากยากจน หรือ Poverty line ๒) การวางแผนนโยบายของการลงทุนและการพัฒนาจะมีระดับสัดส่วนที่เพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับการนำงบประมาณที่ถูกนำมาจัดสรรนโยบายทางด้านสวัสดิการ ซึ่งในระยะยาวการขาดดุลทางด้านงบประมาณและระดับหนี้สาธารณะจะมีระดับที่ลดลงอย่างต่อเนื่องนั้นหมายถึงระดับการพัฒนาทางเศรษฐกิจจะมีแนวโน้มที่เพิ่มขึ้นเช่นกัน ๓) การปรับโครงสร้างการกระจายอำนาจภายใต้การเข้าสู่สมาคมทางเศรษฐกิจ และการลงทุนระหว่างประเทศ โดยการกระจายอำนาจจะสะท้อนถึงการให้อำนาจกับท้องถิ่นในการบริหาร

จัดการงบประมาณและรายได้ต่าง ๆ ซึ่งอาจรวมถึงระดับความอิสระของการกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำ ซึ่งความอิสระดังกล่าวอาจนำมาซึ่งการวางแผนกลยุทธ์ท้องถิ่นอย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากความยืดหยุ่นของการบริหารจัดการนโยบายค่าจ้างขั้นต่ำจะมีความคล่องตัว และมีความสอดคล้องกับการพัฒนานโยบายสาธารณะที่สะท้อนถึงการแก้ปัญหาความเหลื่อมล้ำของรายได้ในระยะยาว และ ๔) การพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดย่อม และขนาดเล็กซึ่งเป็นพื้นฐานทางเศรษฐกิจที่สำคัญโดยจำเป็นต้องอาศัยปัจจัยของค่าจ้างขั้นต่ำที่ไม่กระทบต่อต้นทุนของอุตสาหกรรมดังกล่าว เช่น เมื่อภาครัฐสามารถกำหนดการปรับค่าจ้างขั้นต่ำที่ไม่กระทบต่อการเพิ่มของต้นทุนและสะท้อนถึงผลกำไรของอุตสาหกรรมดังกล่าว ในระยะยาวการพัฒนาทางเศรษฐกิจก็จะเกิดขึ้นโดยเฉพาะกลุ่มประเทศที่กำลังพัฒนา เป็นต้น

ภาพที่ ๕ อัตราค่าจ้างขั้นต่ำในช่วงปี ค.ศ. ๑๙๗๕-๒๐๑๓

ที่มา: <http://www.tradingeconomics.com/thailand/minimum-wages> (อ้างอิง Bank of Thailand)

ภาพที่ ๕ อธิบายถึงแนวโน้มอัตราค่าจ้างขั้นต่ำของประเทศไทยในช่วงปี ค.ศ. ๑๙๙๐-๒๐๑๓ โดยจะเห็นว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำมีแนวโน้มที่สูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งแสดงถึงสถานะของการขยายได้ในตลาดแรงงาน ระดับสถานะเงินเพื่อ อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ และระดับค่าครองชีพอย่างแท้จริง โดยปราศจากนโยบายประชานิยม อย่างไรก็ตาม การปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำภายใต้กรอบนโยบายค่าจ้างแรงงานอาจยังไม่สะท้อนถึงสถานะการพัฒนาทางเศรษฐกิจอย่างแท้จริง เนื่องจากระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ที่มีระดับสูงขึ้น การตั้งคำถามว่าทำไมและเพราะเหตุใดจึงเป็นประเด็นที่สำคัญอย่างยิ่งโดยถ้าสถานะของระดับความเหลื่อมล้ำยังมีระดับที่สูงขึ้นอย่างต่อเนื่องนั้น การพัฒนาทางเศรษฐกิจอย่างแท้จริงและการบริหารจัดการนโยบายรัฐอย่างมี

ประสิทธิภาพอาจสะท้อนถึงความล้มเหลว ดังนั้น การศึกษาและวิเคราะห์โดยหาประเด็นว่าปัจจัยใดที่สะท้อนถึงการเน้นนโยบายค่าจ้างขั้นต่ำอย่างมีประสิทธิภาพและโครงสร้างทางเศรษฐกิจควรมีปัจจัยทางรัฐศาสตร์และเศรษฐศาสตร์เชื่อมโยงในการอธิบายอย่างไร โดยเฉพาะปัจจัยที่สะท้อนถึง ๑) การลดความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ ๒) อิทธิพลของการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำต่ำเพิ่มขึ้นเป็นสิ่งที่จำเป็นต้องอาศัยการยกระดับการมีส่วนร่วมเชิงนโยบายเพิ่มขึ้น ๓) ระดับค่าจ้างที่เพิ่มขึ้นภายใต้กลไกตลาดที่สะท้อนถึงระดับมูลค่าตลาดของสินค้าและบริการขั้นสุดท้ายต่อประชากรของประเทศในระดับที่เพิ่มขึ้น และการดำเนินนโยบายของภาครัฐและเอกชนในการช่วยกระตุ้นการจ้างงานในระบบมากขึ้น เป็นต้น

สมการถดถอยที่ ๑

$$GDP_PERCAP = \beta_0 + \beta_1 MIN_WAGE + \beta_2 LABOR_PARITI + \beta_3 WAGE + \beta_4 INFA + \beta_5 INCOME_LO + e_i$$

ตารางที่ ๒ ค่าความสัมพันธ์ระหว่าง GDP_PERCAP และตัวแปรตามภายใต้แนวคิดบริหารนโยบายสาธารณะ
Dependent Variable: GDP_PERCAP

Method: Least Squares

Date: ๐๓/๑๐/๑๕ Time: ๑๗:๐๕

Sample (adjusted): ๑๙๙๐ ๒๐๑๐

Included observations: ๑๑ after adjustments

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
LABOR_PARITI	๒.๐๙๘๔๙๒	๐.๗๐๓๘๕๖	๒.๙๘๑๔๒๒	๐.๐๓๐๗
MIN_WAGE	-๐.๓๙๓๒๕๙	๐.๑๑๗๗๘๓	-๓.๓๓๘๘๕๐	๐.๐๒๐๖
WAGE_	๓.๒๒๙๗๐๕	๐.๘๖๐๑๔๔	๓.๗๕๔๘๔๐	๐.๐๑๓๒
INFLA	-๑.๒๓๒๙๐๐	๐.๓๖๕๕๕๕	-๓.๓๗๒๖๘๓	๐.๐๑๙๘
INCOME_LO	๔.๓๙๔๑๙๐	๔.๙๖๔๓๑๔	๐.๘๘๕๑๕๕	๐.๔๑๖๖
C-๒๓๕.๔๑๗๖	๗๑.๗๗๗๐๒	-๓.๒๗๙๘๔๖	๐.๐๒๒๐	

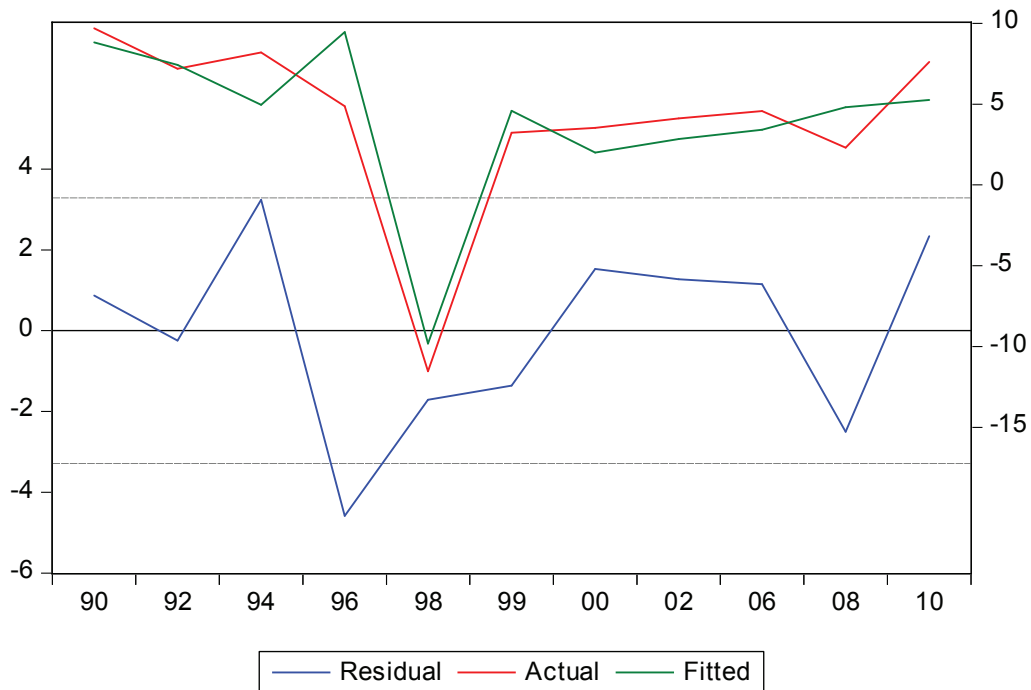
R-squared	๐.๘๓๐๔๑๙	Mean dependent var	๓.๙๘๒๕๓๒
Adjusted R-squared	๐.๖๖๐๘๓๙	S.D. dependent var	๕.๖๕๐๕๘๑
S.E. of regression	๓.๒๙๐๗๕๙	Akaike info criterion	๕.๕๒๒๕๖๕
Sum squared resid	๕๔.๑๔๕๔๗	Schwarz criterion	๕.๗๓๕๕๙๙
Log likelihood	-๒๔.๓๗๔๑๑	Hannan-Quinn criter.	๕.๓๘๕๗๕๖
F-statistic	๔.๘๙๖๙๐๔	Durbin-Watson stat	๐.๕๗๓๒๑๓
Prob(F-statistic)	๐.๐๕๓๐๔๐		

Notes Titles: Robust standard errors in parentheses p<๐.๐๑, p<๐.๐๕, p<๐.๑

ผลจากการทดสอบ (ตารางที่ ๒) ภายใต้การนำสมการถดถอยที่ ๑ นั้นมาประยุกต์กับการหาความสัมพันธ์ระหว่าง GDP_PERCAP และตัวแปรต้นภายใต้แนวคิดบริหารนโยบายสาธารณะ อื่นๆ คือ LABOR_PARITI, MIN_WAGE, WAGE_, INFLA, และ INCOME_LO เป็นต้น ตัวแปรแรก คือ สัดส่วนของการมีส่วนร่วมในนโยบายแรงงานนั้นมีระดับที่สูงขึ้นโดยส่งผลต่อระดับมูลค่าตลาดของสินค้าและบริการขั้นสุดท้ายต่อประชากรของประเทศในระดับที่มากขึ้น นั้นหมายถึง หรือค่า GDP_PERCAP มีความสัมพันธ์แบบผันตรงกับตัวแปรต้นคือ LABOR_PARITI ในระดับค่าความสัมพันธ์ที่ดีมาก หรือ $P < 0.05$ นั้นหมายถึงการดำเนินนโยบายของภาครัฐในการช่วยกระตุ้นการมีส่วนร่วมในนโยบายแรงงานนอกระบบให้เข้ามาสู่แรงงานในระบบโดยส่งผลต่อการเพิ่มการยกระดับมูลค่าตลาดของสินค้าและบริการขั้นสุดท้ายต่อประชากร ตัวแปรที่สอง เป็นตัวแปรที่สำคัญอย่างมากเนื่องจากเป็นตัวแปรของการตั้งโจทย์งานวิจัยขึ้นนี้ โดยมีระดับค่าความสัมพันธ์ที่ดีมากกับ GDP_PERCAP หรือ $P < 0.05$ นั้นหมายถึง GDP_PERCAP มีความสัมพันธ์แบบผกผันกับตัวแปรต้นคือ MIN_WAGE โดยการเพิ่มอัตราค่าจ้างขั้นต่ำไม่สะท้อนถึงระดับมูลค่าตลาดของสินค้าและบริการขั้นสุดท้ายต่อประชากรของประเทศในระดับที่เพิ่มขึ้น ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่าภาครัฐจำเป็นต้องมีการปรับนโยบายค่าจ้างขั้นต่ำใน

ระดับที่สูงขึ้น เนื่องจาก GDP_PERCAP ที่สูงขึ้นช่วยในการลดระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ในระดับหนึ่ง ตัวแปรที่สาม คือ WAGE: Wage and salaried workers, total (% of total employed) ซึ่งอธิบายถึง “ค่าจ้างและเงินเดือนคนงาน (คน) โดยจัดอยู่กับประเภทของงานที่กำหนดไว้ว่า “ค่าจ้างและเงินเดือนคนงาน (คน) โดยขึ้นอยู่กับประเภทของงานที่กำหนดไว้ว่า “การจ่ายเงินกับการจ้างงาน” ที่ผู้ครอบครองตลาดถืออย่างชัดเจนโดยใช้สัญญาการจ้างงานที่ให้พวกเขาจ่ายค่าตอบแทนเป็นพื้นฐาน” (อ้างจาก International Labour Organization, Key Indicators of the Labour Market database. ปี ค.ศ.๑๙๘๗-๒๐๑๒) โดยมีระดับค่าความสัมพันธ์ที่ดีมากกับ GDP_PERCAP หรือ $P < 0.05$ นั้นหมายถึง GDP_PERCAP มีความสัมพันธ์แบบแปรผันตามกับตัวแปรต้นคือ WAGE_ โดยระดับค่าจ้างที่เพิ่มขึ้นภายใต้กลไกตลาดนั้นสะท้อนถึงระดับมูลค่าตลาดของสินค้าและบริการขั้นสุดท้ายต่อประชากรของประเทศในระดับที่เพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ย ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่าภาครัฐจำเป็นต้องเน้นการปรับนโยบายค่าจ้างขั้นต่ำโดยเฉพาะโดยลดระดับการแทรกแซงตลาดภายใต้การเพิ่มระดับนโยบายการค้าและการลงทุนอย่างเสรีในระดับที่สูงขึ้น และกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำอย่างเหมาะสม เป็นต้น เนื่องจาก GDP_PERCAP ที่สูงขึ้นจะช่วยในการลดระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ในระดับหนึ่ง

ภาพที่ ๖ ค่า Residual Actual และ Fitted ของสมการที่ ๑

ตัวแปรที่สี่ คือ ตัวแปร Infla: Inflation, GDP deflator (annual %) ซึ่งอธิบายถึง “อัตราเงินเฟ้อที่วัดจากอัตราการเติบโตของจีดีพี ซึ่งดัชนีแสดงให้เห็นถึงอัตราการเปลี่ยนแปลงของราคาในระบบเศรษฐกิจโดยรวม นอกจากนั้น GDP คืออัตราส่วนของ GDP ในสกุลเงินท้องถิ่นปัจจุบันต่อ GDP ในสกุลเงินท้องถิ่นคงที่” (อ้างอิง World Bank national accounts data, and OECD National Accounts data files ปี ค.ศ.๑๙๖๖-๒๐๑๓) โดยมีระดับค่าความสัมพันธ์ที่ดีมากกับ GDP_PERCAP หรือ $P < 0.05$ นั้นหมายถึง GDP_PERCAP มีความสัมพันธ์แบบแปรผกผันกับตัวแปรต้น นั้นหมายถึง อัตราเงินเฟ้อที่สูงขึ้นสะท้อนถึงการจ้างงานและระดับการต่อรองของผู้ว่าจ้างในระดับที่ลดลง เนื่องจากจำนวนแรงงานส่วนใหญ่มีงานทำและมีรายได้ที่ดีซึ่งการจ้างงานจำเป็นต้องประเมินภายใต้ประสิทธิภาพการผลิตของงาน ซึ่งส่งผลต่อการคัดเลือกลูกจ้างที่มีประสิทธิภาพ ทำให้ระดับประสิทธิภาพการผลิตมีระดับที่ลดลงโดยบังชี้ถึงระดับ

มูลค่าตลาดของสินค้าและบริการขั้นสุดท้ายต่อประชากรของประเทศในระดับที่ลดลงเช่นกัน โดยสถานะเงินเฟ้อดังกล่าวแสดงถึงระดับรายได้ที่เพิ่มขึ้นในระดับที่ไม่สะท้อนถึงการเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงาน อย่างไรก็ตาม อัตราเงินเฟ้อส่วนใหญ่แล้วจะมีผลต่อการจ้างงานในตลาดแรงงานในระบบมากกว่าตลาดแรงงานนอกระบบ ซึ่งอาจไม่ส่งผลกระทบโดยตรงต่อระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ในกลุ่มแรงงานนอกระบบซึ่งเป็นกลุ่มที่มีความยากจนในระดับที่สูง ตัวแปรที่ห้า นั้นคือ INCOME_LO ไม่มีความสัมพันธ์ใด ๆ กับ GDP_PERCAP เนื่องจาก $P > 0.1$ อย่างไรก็ตาม ค่าของ R-squared = ๐.๘๓๐๔๑๙ และ Adjusted R-squared = ๐.๖๖๐๘๓๙ อยู่ในระดับที่ดี นอกจากนั้น ได้ภาพที่ ๖ แสดงถึงค่า Residual Actual และ Fitted ของสมการที่ ๑ อยู่ในระดับที่ดี ซึ่งหมายถึงสมการถดถอยโดยรวมสามารถอธิบายความสัมพันธ์ได้ดีในระดับที่ไม่สูง

สมการถดถอยที่ ๒

$$\text{INDUS_VALU_ADD} = \beta_0 + \beta_1 \text{EMPLO_TOPOP} + \beta_2 \text{LABOR_PARITI} + \beta_3 \text{RELATIVE_WAGEAGE} + \beta_4 \text{GDP_PERCAP} + e$$

ตารางที่ ๓ ค่าความสัมพันธ์ระหว่าง INDUS_VALU_ADD และตัวแปรตามภายใต้แนวคิด
บริหารนโยบายสาธารณะ

Dependent Variable: INDUS_VALU_ADD

Method: Least Squares

Date: ๐๓/๑๐/๑๕ Time: ๑๗:๑๘

Sample (adjusted): ๑๙๙๑ ๒๐๑๒

Included observations: ๒๒ after adjustments

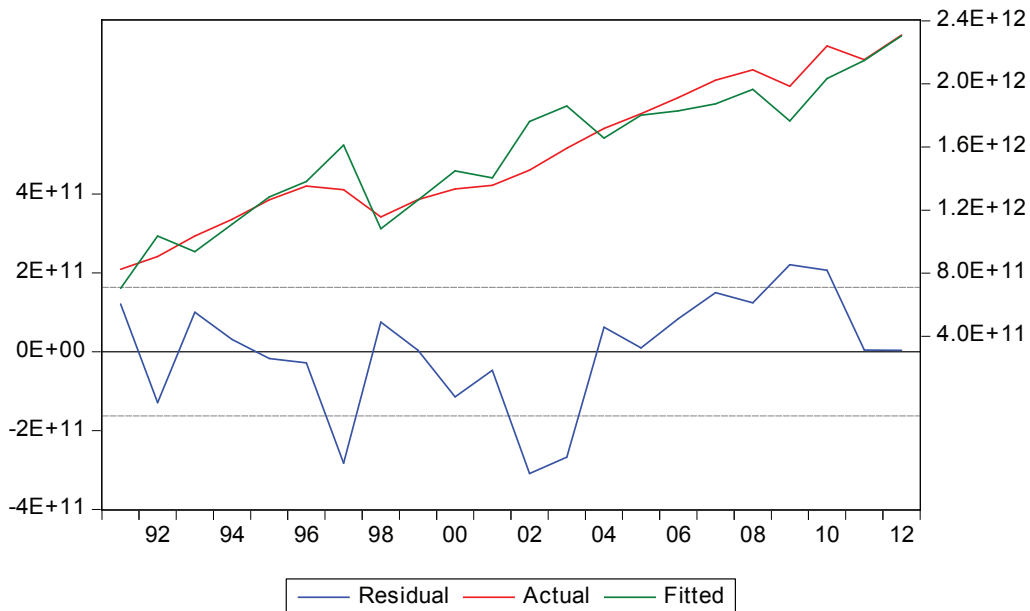
Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
RELATIVE_WAGE	๘.๐๙E+๑๑	๑.๓๒E+๑๑	๖.๑๔๑๗๕๕	๐.๐๐๐๐
LABOR_PARITI	-๓.๖๙E+๑๑	๗.๔๑E+๑๐	-๔.๙๗๖๐๒๓	๐.๐๐๐๑
GDP_PERCAP	๕.๐๑E+๐๙	๙.๒๘E+๐๘	๐.๕๓๙๙๑๑	๐.๕๙๖๓
EMPLO_TOPOP	๔.๒๐E+๑๑	๗.๓๖E+๑๐	๕.๗๐๗๓๓๕	๐.๐๐๐๐
C	-๕.๑๓E+๑๒	๓.๑๖E+๑๒	-๑.๖๒๒๔๒๕	๐.๑๒๓๑
R-squared	๐.๘๙๓๐๙๓	Mean dependent var	๑.๕๖E+๑๒	
Adjusted R-squared	๐.๘๖๗๙๓๘	S.D. dependent var	๔.๔๘E+๑๑	
S.E. of regression	๑.๖๓E+๑๑	Akaike info criterion	๕๔.๖๖๗๓๗	
Sum squared resid	๔.๕๑E+๒๓	Schwarz criterion	๕๕.๙๑๕๓๓	
Log likelihood	-๕๙๖.๓๔๑๑	Hannan-Quinn criter.	๕๔.๗๒๕๗๘	
F-statistic	๓๕.๕๐๔๐๔	Durbin-Watson stat	๑.๒๘๗๓๐๐	
Prob (F-statistic)	๐.๐๐๐๐๐๐			

Notes Titles: Robust standard errors in parentheses p<๐.๐๑, p<๐.๐๕, p<๐.๑

ตารางที่ ๓ เป็นตารางที่นำตัวแปรตาม INDUS_VALU_ADD ที่แสดงถึงระดับอัตราการเติบโตที่อิงกับอุตสาหกรรมโดยขึ้นอยู่กับสกุลเงิน และสะท้อนถึงระดับประสิทธิภาพการผลิต โดยใช้ตัวแปรในการหาความสัมพันธ์ คือ RELATIVE_WAGE (P<๐.๐๑), LABOR_PARITI (P<๐.๐๑), GDP_PERCAP (P>๐.๑), และEMPLO_TOPOP (P<๐.๐๑) โดยสัดส่วนระหว่าง

อัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงและรายได้เฉลี่ยต่อคนที่แท้จริงซึ่งเมื่อเทียบกับข้อมูลจะเห็นได้ว่ารายได้ที่แท้จริงมีระดับที่ต่ำกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำทำให้สัดส่วนมีระดับที่ลดลงและส่งผลกระทบต่ออัตราการเติบโตที่อิงกับอุตสาหกรรมโดยขึ้นอยู่กับสกุลเงินเพิ่มขึ้น เนื่องจาก INDUS_VALU_ADD ส่วนใหญ่อยู่ในตลาดแรงงานในระบบมากกว่าแรงงานนอกระบบ

ภาพที่ ๗ ค่า Residual Actual และ Fitted ของสมการที่ ๒

ตัวแปรที่สาม คือ ค่าความสัมพันธ์ระหว่าง GDP_PERCAP ไม่สะท้อนถึงความสัมพันธ์ตัวแปร INDUS_VALU_ADD เนื่องจากค่า $P > 0.1$ ตัวแปรที่สุดท้ายคือ EMPLOY_TOPOP ในระดับ $P < 0.01$ นั้นหมายถึงการดำเนินนโยบายของภาครัฐและเอกชนในการช่วยกระตุ้นการจ้างงานในระบบตลาดแรงงานมากขึ้น หรือการเน้นการกระตุ้นตลาดการจ้างงานภายใต้โครงการความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนที่สะท้อนถึงอัตราการเติบโตที่อิงกับอุตสาหกรรม โดยส่ง

ผลเชิงบวกมากกว่าการที่ภาครัฐใช้นโยบายการมีส่วนร่วมโดยไม่คำนึงถึงระดับความร่วมมือจากภาคเอกชน อย่างไรก็ตาม ค่าของ R-squared = 0.893053 และ Adjusted R-squared = 0.867938 อยู่ในระดับที่ดี นอกจากนั้น ภาพที่ ๗ ได้แสดงถึงค่า Residual Actual และ Fitted ของสมการที่ ๒ อยู่ในระดับที่ดีซึ่งหมายถึงสมการโดยรวมสามารถอธิบายความสัมพันธ์ได้ดีในระดับที่ไม่สูง

๕. แนวคิดการจัดรูปแบบเชิงสมการถดถอยและการนำผลจากข้อสรุปภายใต้การวิจัยเชิงปริมาณเพื่อหาแนวคิดเชิงนโยบายภาครัฐ

แนวคิดการจัดรูปแบบเชิงสมการถดถอยและการนำผลจากข้อสรุปภายใต้การวิจัยเชิงปริมาณเพื่อหาแนวคิดเชิงนโยบายภาครัฐเป็นประเด็นที่สำคัญอย่างมากสำหรับการหาแนวทางของข้อเสนอแนะเชิงการ

บริหารรัฐกิจ เนื่องจากแนวคิดการบริหารรัฐกิจที่มีประสิทธิภาพนั้นจำเป็นต้องอาศัยการวางแผนกลยุทธ์และยุทธศาสตร์ โดยเฉพาะนโยบายที่สามารถสะท้อนถึงการพัฒนาทางการเมือง เช่น แนวทางยุทธศาสตร์

การบริหารจัดการนโยบายค่าจ้างขั้นต่ำเพื่อลดระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ อย่างไรก็ตาม เนื่องด้วยประเทศกำลังจะเข้าสู่ประชาคมอาเซียน การศึกษา นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำนั้นยิ่งเป็นประเด็นที่สำคัญ เนื่องจากการเปิดการค้าเสรีและการลงทุนอย่างเสรี หมายถึงการใช้หลักการของผลประโยชน์ทางด้านต้นทุนทางทรัพยากรในการสร้างผลกำไรและการพัฒนาประเทศภายใต้การยกระดับการพัฒนาทางเศรษฐกิจและระดับการขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจจากระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ที่มีระดับลดลง ประเด็นของนโยบายค่าจ้างขั้นต่ำที่มีผลต่อตลาดแรงงานและตลาดทุนนั้นจึงเป็นประเด็นที่ไม่สามารถ

หลีกเลี่ยงได้เมื่ออิทธิพลของข้อสนธิสัญญาการรวมกลุ่มทางการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศจะเป็นแรงผลักดันต่อการเปลี่ยนแปลง เช่น ระดับการแข่งขันของตลาดที่มีผลจากระดับค่าจ้างขั้นต่ำ เป็นต้น ดังนั้น การตั้งข้อสมมติฐานว่าระดับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในอัตรา ๓๐๐ บาทต่อวัน ที่มีการปรับขึ้นตามนโยบายประชานิยม ในปี ค.ศ. ๒๐๑๔-๒๐๑๕ ส่งผลกระทบต่ออัตราการจ้างงานและระดับการแข่งขันของตลาดในระดับอาเซียนหรือไม่ โดยการหาเครื่องมือวัดทางคณิตศาสตร์จึงเป็นแนวคิดที่สำคัญอย่างยิ่งในการหาคำตอบ โดยเฉพาะการนำข้อมูลมาศึกษาในปี ค.ศ. ๒๐๑๕ หลังที่มีการเปลี่ยนแปลงค่าจ้างขั้นต่ำเรียบร้อยแล้ว

ตารางที่ ๔ ระดับประสิทธิภาพของการใช้นโยบายค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำและสภาวะการแข่งขันของต้นทุนที่แท้จริง

ประเทศ/เมือง	อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ		GDP/capita(PPP)	Ratio
	In Country Currency (ค่าเงินในแต่ละประเทศ)	In US\$* (รายวัน)	In US\$ (รายวัน)	In US\$ (รายวัน)
Lao PDR (Kip)	๑๑,๖๐๐.๐๐ a/	๑.๔๐	๑๒.๗๖	๐.๑๑
Cambodia (Cambodian Riel)	๑๗,๐๖๖.๖๗a/	๔.๑๗	๔.๑๖	๑.๐๐๒
Vietnam (Dong)	๗๑,๖๖๖.๖๗-๑๐๓,๓๓๓.๓๓a/	๓.๓๐-๔.๗๖	๑๔.๐๔	๐.๐๘๗-๐.๓๔
Indonesia (Rupiah)	๓๖,๖๖๖.๖๗ - ๙๐,๐๐๐.๐๐a/	๒.๙๑-๗.๑๔	๒๕.๓๕	๐.๑๑-๐.๒๘
Philippines/IV-A(Peso)	๒๖๑.๐๐-๓๖๒.๕๐๘/	๕.๙๑-๘.๒๑	๑๗.๓๓	๐.๓๔-๐.๔๗
Philippines/VII (Peso)	๒๙๕.๐๐-๙๐๓.๐๐๙/	๖.๖๘-๗.๗๐	๑๗.๓๓	๐.๓๘-๐.๔๐
Philippines/III (Peso)	๒๙๘.๐๐-๓๔๙.๐๐๑๐/	๖.๗๕-๗.๙๐	๑๗.๓๓	๐.๓๘-๐.๔๖
Thailand/Bangkok (Baht)	๓๐๐.๐๐๑๑/	๙.๑๗	๓๘.๑๖๗	๐.๒๔
Malaysia (Ringgit)	๒๖.๖๗-๓๐.๐๐๑๒/	๗.๓๔-๘.๒๕	๖๑.๗๙	๐.๑๙-๐.๑๓๓
Philippines/NCR (Peso)	๔๒๙.๐๐-๔๖๖.๐๐๑๓/	๙.๗๒-๑๐.๕๕	๑๗.๓๓	๐.๕๖-๐.๖๐
Singapore	No minimum wage	No minimum wage	๒๐๘.๘๗	no
Brunei	No minimum wage	No minimum wage	๑๙๐.๓๔	no
Myanmar	๕๐,๐๐๐-๖๐,๐๐๐	๑.๖๔-๑.๙๘	๓.๖๓	๐.๔๕-๐.๕๔

ที่มา: http://www.nwpc.dole.gov.ph/pages/statistics/stat_comparative.html <http://www.tradingeconomics.com/thailand/gdp-per-capita-ppp> และ <http://www.tradingeconomics.com/thailand/gdp-per-capita-ppp> (Retrieved ๑๒/๓/๒๐๑๕) (ดัดแปลงจากที่มาและสร้างอัตราส่วนจากผู้วิจัย)

ตารางที่ ๔ แสดงถึงแนวคิดการหาระดับประสิทธิภาพของการใช้นโยบายค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำและสภาวะการแข่งขันของต้นทุนที่แท้จริงต่อผลผลิตโดยผลของสัดส่วนสามารถอธิบายได้ว่าในแต่ละประเทศมีระดับประสิทธิภาพของการผลิตที่แตกต่างกัน เช่น อัตราส่วนที่มีระดับต่ำแสดงถึงศักยภาพของการผลิตภายใต้การใช้ต้นทุนทางทรัพยากรที่ต่ำนั้นหมายถึงประเทศดังกล่าวได้เปรียบในเรื่องของการขยายตลาดการลงทุนโดยใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำที่สะท้อนถึงการพัฒนาทางเศรษฐกิจและที่สำคัญความได้เปรียบดังกล่าวจะสามารถขยายฐานการผลิตและการลงทุนระหว่างประเทศในระยะยาว ได้แก่ กัมพูชา (๑.๐๐๒) ไทย (๐.๒๔) พม่า (๐.๔๕-๐.๕๔) ฟิลิปปินส์ (เฉลี่ย ๐.๔๑๕-๐.๓๖๕) มาเลเซีย (๐.๑๙-๐.๑๓๓) ลาว (๐.๑๑) เวียดนาม (๐.๐๘๗-๐.๓๔) และอินโดนีเซีย (๐.๑๑-๐.๒๘) เป็นต้น โดยผลสรุปจากค่าอัตราส่วนจะเห็นได้ว่าประเทศเวียดนามเป็นประเทศที่นำลงทุนมากที่สุดเนื่องจากระดับค่าจ้างขั้นต่ำสะท้อนถึงการดึงดูดการลงทุนระหว่างประเทศ แต่สำหรับประเทศไทยนั้นจะเห็นได้ว่าระดับค่าจ้างขั้นต่ำในระดับ ๓๐๐ บาทอาจเป็นอัตราที่สูงเกินไปทำให้ค่าของระดับประสิทธิภาพของการใช้นโยบายค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำและสภาวะการแข่งขันของต้นทุนที่แท้จริงต่อผลผลิตมีระดับที่ไม่สะท้อนถึงการแข่งขัน และอาจส่งผลเชิงลบต่อระดับการจ้างงานและการขยายตลาดการลงทุนในระยะยาว เมื่อเทียบกับ มาเลเซีย ลาว เวียดนาม และอินโดนีเซีย โดยการวิเคราะห์จากอัตราส่วนดังกล่าวสะท้อนแนวคิดเดียวกับ Saget Catherine (๒๐๐๘) ซึ่งได้เขียนบทความวิจัยที่สำคัญอย่างมากโดยเฉพาะการเปรียบเทียบระดับประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการใช้ดัชนีทางเศรษฐศาสตร์เป็นเครื่องมือที่สำคัญในการวัดระดับค่าจ้างขั้นต่ำที่มีผลต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการผลิตสินค้า เนื่องจากอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ

ต่ำเป็นต้นทุนที่สำคัญและเป็นดัชนีที่สามารถส่งผลเชิงบวกและเชิงลบโดยมีผลต่ออัตราการว่างงานและการพัฒนาทางเศรษฐกิจในระยะยาว โดยผู้เขียนได้เขียนในหัวข้ออัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่คงที่ในประเทศที่กำลังพัฒนาโดยวิเคราะห์ความสำเร็จและความล้มเหลวของนโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ หรือ หัวข้อ “Fixing minimum wage levels in developing countries: Common failures and remedies. (cover story)” โดยเขียนในวารสาร International Labour Review ผลสรุปจากงานวิจัยชิ้นนี้ คือ การตั้งระดับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำโดยอิงกับระบบประชานิยมจะส่งผลเชิงลบต่อเศรษฐกิจในระยะยาว นั้นหมายความว่า การตั้งอัตราค่าจ้างขั้นต่ำนั้นใช้ผลประโยชน์เชิงการเมืองในการตัดสินใจโดยไม่ใช้กรอบและเงื่อนไขของระดับประสิทธิภาพที่ถูกวัดจากอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจต่อหัว หรือระดับค่าจ้างขั้นต่ำโดยเฉลี่ย เป็นต้น ซึ่งงานวิจัยใช้อัตราส่วนดังกล่าวในการวัดว่าระดับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำนั้นมีระดับที่สูงหรือต่ำเกินไป เช่น ถ้าสัดส่วนระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำและอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจต่อหัวมีระดับที่ต่ำกว่า ๐.๓๐ นั้นหมายความว่าระดับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำมีระดับที่ต่ำไป หรือเรียกว่า “mini minimum wage” นอกจากนั้น ถ้าสัดส่วนระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำและอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจต่อหัวมีระดับที่สูงกว่า ๐.๖๐ นั้นหมายความว่าระดับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำมีระดับที่สูงไป หรือเรียกว่า “Max minimum wage” (p.๒๗) โดย Max minimum wage หมายถึงอัตราส่วนที่สะท้อนถึงระดับอัตราว่างงานที่เพิ่มขึ้นเนื่องจากระดับต้นทุนมีระดับที่สูง ในทางตรงกันข้าม Mini minimum wage อาจส่งผลต่อระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายได้ที่มีระดับสูง โดยได้ตั้งข้อสังเกตว่าระดับอัตราส่วนของประเทศไทยที่มีค่าที่ต่ำกว่า ๐.๓๐ เพียงเล็กน้อยถึงแม้ว่าเป็นอัตราส่วนที่มีระดับต่ำก็ตามแต่ยังส่งผลต่อ

ระดับความเหลื่อมล้ำที่สูงขึ้น โดยผลของงานวิจัยอาจไม่ได้ตั้งข้อสังเกตถึงการรวมกลุ่มทางการค้าที่เป็นตัวแปรที่สำคัญของการขยายฐานการผลิตและระดับอัตราการว่างงานที่มีผลต่อระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ ดังนั้นเมื่อนำข้อสรุปของงานวิจัยชิ้นนี้มาเปรียบเทียบกับผลงานของ Saget Catherine อาจไม่สามารถนำมาเป็นเครื่องชี้วัดได้ อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนได้มองประเด็นระดับการแข่งขันในด้านการขยายตลาดและการลงทุนของประเทศเป็นหลักที่ส่งผลกระทบต่อระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ หรือปัจจัยของการเปิดประเทศที่ต้องคำนึงถึงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่สะท้อนถึงระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้และการจ้างงานที่เพิ่มขึ้น

ดังนั้น ภาครัฐควรตระหนักถึงการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่มีระดับลดลงและคำนึงถึงการใช้ดัชนีของการลดต้นทุนโดยเทียบต้นทุนในกลุ่มประเทศในอาเซียนเพิ่มขึ้น เช่น การปรับในอัตราค่าจ้างที่ต่ำลงแต่อาจต้องมองถึงประเด็นค่าครองชีพ สภาพของต้นทุนเปรียบเทียบและที่สำคัญ คือระดับความสัมพันธ์ของต้นทุนการผลิตและผลผลิตในรูปแบบของมูลค่าที่เป็นตัวชี้วัดที่สำคัญ เป็นต้น ซึ่งตารางที่ ๔ สามารถตอบข้อสมมติฐานได้ว่าอัตรา ๓๐๐ บาทเป็นอัตราที่สูงเกินไปและไม่สามารถช่วยเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันเมื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียน อย่างไรก็ตาม ภาครัฐจำเป็นต้องอาศัยการดำเนินนโยบายแรงงานโดยให้ภาคแรงงานนอกระบบเข้าสู่ระบบตลาดแรงงานในระบบเพิ่มขึ้นเป็นระดับแรก เนื่องจากฐานข้อมูลของจำนวนแรงงานในระบบที่แท้จริงจะสะท้อนถึงการใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำอย่างมีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตาม ประเด็นปัญหาที่สำคัญ คือ กลุ่มคนจนที่สุดส่วนใหญ่อยู่ในตลาดแรงงานนอกระบบและไม่ได้ประโยชน์จากการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ผลลัพธ์ดังกล่าวจะสะท้อนถึงแนวโน้มของระดับความเหลื่อมล้ำที่เพิ่มขึ้น ซึ่งภาครัฐ

ควรกำหนดนโยบายแรงงานที่ชัดเจนเพื่อยกระดับรายได้ระดับการออม ระดับการจ้างงาน และระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ที่ลดลง โดยสามารถสรุปเป็นแนวคิดเชิงนโยบายจากแผนภาพที่ ๑ โดยแสดงถึงการวางกลยุทธ์ของภาครัฐในการเตรียมพร้อมการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนและการปรับค่าจ้างขั้นต่ำที่สะท้อนถึงประสิทธิภาพและสามารถลดระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ในระยะยาว เช่น กระบวนการในการดำเนินนโยบายจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือในระดับกระทรวง ได้แก่ กระทรวงแรงงาน กระทรวงมหาดไทย กระทรวงพาณิชย์ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงการคลัง กระทรวงการต่างประเทศ กระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงศึกษาธิการ และอาจรวมถึงหน่วยงานในระดับท้องถิ่น ซึ่งเป็นระดับการประสานงานเชิงนโยบายในการสร้างเป้าหมายร่วมกัน ดังนั้น การสร้างงานในระบบตลาดแรงงานที่เพิ่มขึ้น การวางยุทธศาสตร์ในการลดระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้อย่างต่อเนื่องภายใต้การปรับระดับค่าจ้างขั้นต่ำที่เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะกลุ่มแรงงานที่มีระดับความยากจนที่สุด หรือคิดเป็น ๒๐ เปอร์เซ็นต์ของประชากรในระดับล่าง การวางเป้าหมายของการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่สะท้อนถึงการแข่งขันภายในประเทศและระหว่างประเทศ โดยเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำและการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตพร้อมกับการสร้างงานที่มีความสอดคล้องต่อความต้องการในตลาด และสุดท้าย คือ การให้ความสำคัญกับการสร้างงานและการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตภายใต้การใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ เช่น การปรับยุทธศาสตร์นโยบายภาษีอย่างเหมาะสมแทนที่การใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นฐานการคิดประชานิยมเพียงอย่างเดียว ดังนั้น การวางแผนกลยุทธ์นโยบายร่วมกันในระดับกระทรวงและหน่วยงานดังกล่าวจึงเป็นยุทธศาสตร์ที่

สำคัญ โดยเฉพาะการบรรจุเป้าหมายบทบัญญัติไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม เช่น

๑. การเก็บข้อมูลจำนวนแรงงานในระบบและแรงงานนอกระบบเพื่อวางแผนทางการใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำอย่างเป็นกระบวนการที่ต้องมีการดำเนินการเชิงนโยบาย (Lidn Gustav., ๒๐๑๒; Lin Faqin and Nicholas Sim., ๒๐๑๓; Lin Faqin and Nicholas., ๒๐๑๔; Loayza, Norman V., Jamele Rigolini and Gonzalo Llorente., ๒๐๑๒; Nannicini, Tommaso and Roberto Ricciuti., ๒๐๑๐; North Douglass C. and Barry R. Weingast., December ๑๙๘๙)
๒. การวางแผนทางการนโยบายแรงงานเพื่อช่วยแรงงานนอกระบบเข้าสู่ตลาดในระบบมากขึ้น เช่น การตั้งงบประมาณเพื่อช่วยอบรมแรงงานนอกระบบให้มีความรู้ความสามารถในการเข้าสู่แรงงานในระบบมากขึ้น และการขอความร่วมมือภาคเอกชนในการสร้างงานร่วมกัน และที่สำคัญที่สุด คือการสร้างฐานความรู้ให้กับหน่วยงานการศึกษาเพื่อรองรับตลาดที่มีความขาดแคลนอย่างเป็นบูรณาการ (Papaioannou Elias and Gregorios Siourounis., ๒๐๐๗; Quah Danny T., ๑๙๙๗; Rausser Gordon C. and Pinhas

Zusman., ๑๙๙๒; Root Hilton L., Mesquita De Bueno Bruce., ๒๐๐๐)

๓. การตั้งค่าจ้างขั้นต่ำโดยสะท้อนถึงสภาวะค่าครองชีพและเศรษฐกิจในแต่ละจังหวัดที่มีความแตกต่างกันไม่ใช้การใช้ระบบค่าจ้างขั้นต่ำในหน่วยเดียวกันทั้งประเทศ ซึ่งความแตกต่างกันของระดับค่าจ้างจะช่วยให้เกิดการลดต้นทุนของการผลิตเชิงพื้นที่ เพิ่มฐานการผลิตและการสร้างงานเพื่อรองรับการขยายตลาด (Ikemoto Yukio and Uehara Mine., ๒๐๐๐; Jenn Persson, T., & Tabellini, G., ๑๙๙๔; Jin Yi Dae., June ๒๐๑๒; Alina Badulescu and Anca Pacala., ๒๐๑๒; Bonica Adam, McCarty, Nolan; Poole, Keith T., Rosenthal Howard., June ๒๐๑๒)
๔. ภาครัฐจะต้องตั้งเป้าของการใช้ดัชนีระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้เป็นเครื่องมือที่สะท้อนถึงการพัฒนาทางเศรษฐกิจอย่างแท้จริง โดยระดับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำจะต้องสะท้อนถึงสภาพทางเศรษฐกิจ ระดับการย้ายแรงงานจากนอกระบบเข้าสู่ในระบบ ระดับการสร้างงานและการเพิ่มผลผลิตอย่างมีประสิทธิภาพ (Tabellini Guido., ๒๐๐๗; Tridimas Georg., ๒๐๑๒; Wade Robert Hunter., ๒๐๐๕)

๖. แนวคิดการวางยุทธศาสตร์แรงงานภายใต้กรอบและเงื่อนไขทางการเมือง

ดัชนีที่แสดงถึงระดับประสิทธิภาพของการใช้นโยบายแรงงานขั้นต่ำภายใต้สภาวะการแข่งขันของต้นทุนที่แท้จริง = อัตราค่าจ้างขั้นต่ำคงที่ / รายได้มูลค่ามูลรวมในการผลิตสินค้าและบริการที่แท้จริงต่อวัน

การปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำให้มีระดับที่ต่ำกว่า ๓๐๐ บาทอาจไม่สามารถทำได้ง่าย เนื่องจากการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในระดับที่ลดลงนั้น พรรคการเมืองที่มาจัดตั้งรัฐบาลอาจเสียผลประโยชน์เชิงการเมือง ซึ่งผู้วิจัยต้องหาแนวทางใหม่ในการวางแผนกลยุทธ์ในการรองรับการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและสภาพทางเศรษฐกิจจากการที่ประเทศไทยจะเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในระยะยาว (Schemeil Yves., ๒๐๐๒; Scully Gerald W., ๒๐๐๑; Shane, Scott., ๒๐๐๙; Steven L. Schwarcz., ๒๐๐๒) นั้นหมายถึงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นค่าที่คงที่ และรายได้มูลค่ารวมในการผลิตสินค้าและบริการที่แท้จริงต่อวันจะต้องมีดัชนีที่เพิ่มขึ้นซึ่งจะส่งผลต่อดัชนีระดับประสิทธิภาพของการใช้นโยบายค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำภายใต้สภาวะการแข่งขันของต้นทุนที่แท้จริงในระดับที่ลดลง นั้นหมายถึงเมื่อดัชนีมีระดับลดลง ประเทศมีสภาวะของต้นทุนต่อแรงงานในการผลิตที่ต่ำจากการสร้างงานในอัตราเร่งที่สูง อย่างไรก็ตามการเพิ่มการจ้างงานโดยใช้นโยบายภาษีศุลกากรตามแนวคิดของ Agarwal Manmohan Lal, Hazari Bharat, and Ho Cheuk-Yin. (Sep ๒๐๐๗) ที่ได้ทำการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการเจริญเติบโตและการว่างงานในระบบเศรษฐกิจภายใต้การใช้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ ซึ่งผลการทดสอบได้สรุปว่านโยบายภาษีศุลกากรจะช่วยลดอัตราว่างงานถึง ๙๒ % ถึงแม้ว่าจะใช้นโยบายการปรับค่าจ้างขั้นต่ำให้สูงขึ้นตามตลาดทุนที่มีอัตราของทุนของการผลิตในสัดส่วนที่มากขึ้น อาจเป็นแนวคิดเชิงนโยบายที่เกิดขึ้นได้ยาก เนื่องจากการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนว่าด้วยการปรับภาษีศุลกากรในระดับเหลือที่ศูนย์ เปอร์เซ็นต์ แต่ถ้าภาครัฐไม่มีการดำเนินนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการใช้นโยบายภาษีในการปกป้องผลผลิตในภาคอุตสาหกรรม การยกระดับค่าจ้างขั้นต่ำจะนำไปสู่การพัฒนาทางเศรษฐกิจที่ลดลงเช่นกัน ดังนั้นภาครัฐ

จะต้องคำนึงถึงการใช้นโยบายการวางแนวทางของนโยบายแรงงานเพื่อช่วยแรงงานนอกระบบเข้าสู่ตลาดในระบบมากขึ้น เช่น การตั้งงบประมาณช่วยอบรมแรงงานนอกระบบให้มีความรู้ความสามารถในการเข้าสู่แรงงานในระบบมากขึ้น และการขอความร่วมมือภาคเอกชนในการสร้างงานร่วมกัน และที่สำคัญที่สุดคือ การสร้างฐานหน่วยงานที่ให้ความรู้ เช่น หน่วยงานการศึกษาในระดับท้องถิ่น เพื่อรองรับตลาดที่มีความขาดแคลนอย่างเป็นบูรณาการ นอกจากนั้นภาครัฐควรคำนึงถึงการตั้งค่าจ้างขั้นต่ำโดยสะท้อนถึงสภาวะค่าครองชีพและเศรษฐกิจในแต่ละจังหวัดที่มีความแตกต่างกันไม่ใช้การใช้ระบบค่าจ้างขั้นต่ำในหน่วยเดียวกันทั้งประเทศ ซึ่งความแตกต่างกันของระดับค่าจ้างจะช่วยให้เกิดการลดต้นทุนของการผลิตเพิ่มฐานการผลิตและการสร้างงานเพื่อรองรับการขยายตลาด นอกจากนั้นภาครัฐจะต้องตั้งเป้าของการใช้ดัชนีระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้เป็นเครื่องมือที่สะท้อนถึงการพัฒนาทางเศรษฐกิจอย่างแท้จริงโดยระดับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำจะต้องสะท้อนถึงสภาพทางเศรษฐกิจ ระดับการย้ายแรงงานจากนอกระบบเข้าสู่ในระบบ ระดับการสร้างงานและการเพิ่มผลผลิตอย่างมีประสิทธิภาพ

๗. สรุป

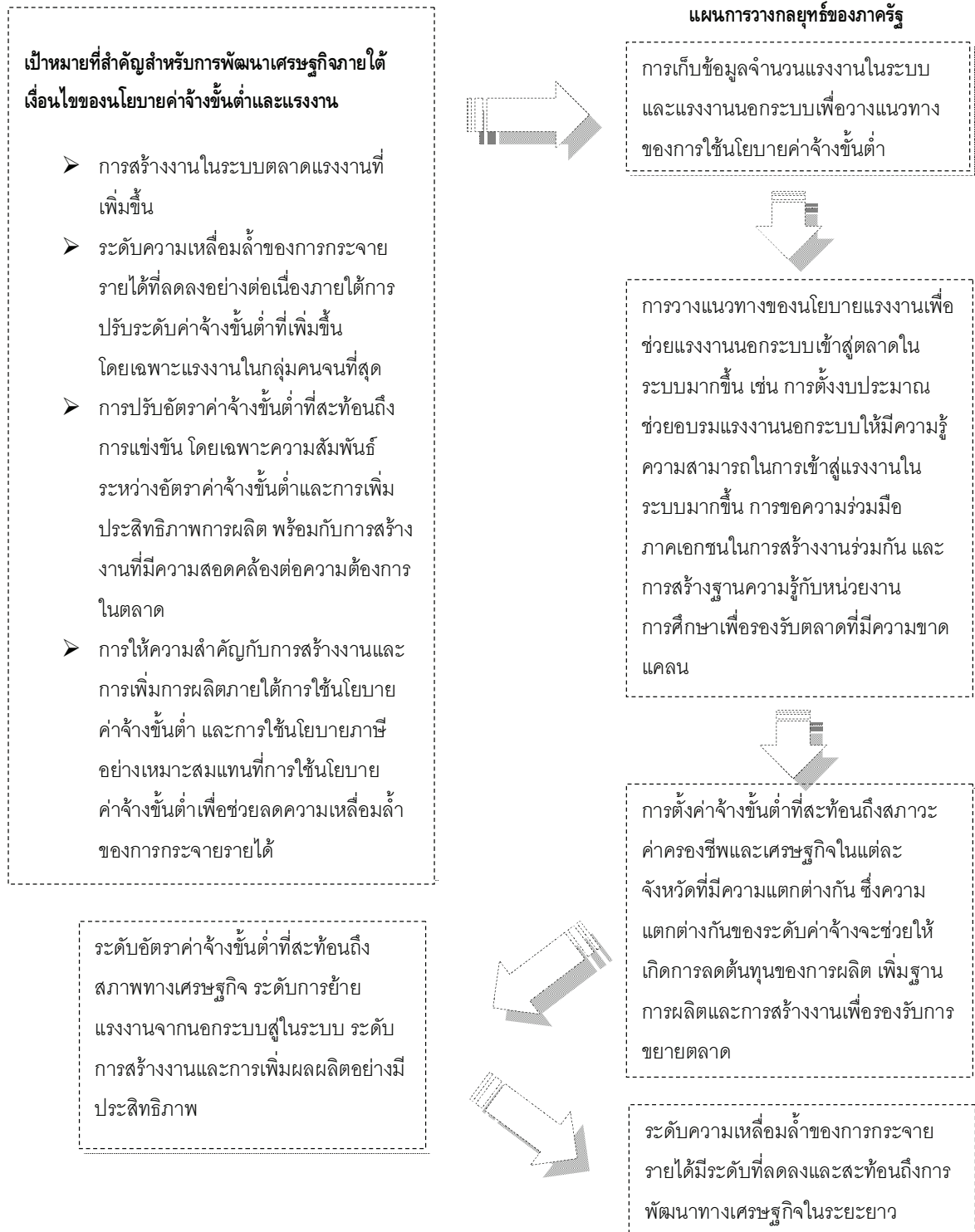
การบริหารจัดการนโยบายค่าจ้างขั้นต่ำอย่างมีประสิทธิภาพเป็นสิ่งสำคัญอย่างมากสำหรับการพัฒนาทางเศรษฐกิจและเป็นเครื่องชี้วัดทางการเมือง เนื่องจากการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่มีประสิทธิภาพนั้นจะสะท้อนถึงการบริหารจัดการนโยบายแรงงาน โดยเฉพาะนโยบายแรงงานที่มีความสัมพันธ์กับอัตราการจ้างงานโดยดัชนีการจ้างงานนั้นจะสะท้อนถึง

การลดระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ อย่างไรก็ตามนโยบายค่าจ้างขั้นต่ำเป็นนโยบายที่ผูกโยงกับผลประโยชน์ทางการเมืองและการตัดสินใจของภาครัฐ ทำให้นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำเป็นนโยบายที่ตอบสนองความพึงพอใจของกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ

ดังนั้น การใช้เครื่องมือสมการถดถอย การนำทฤษฎีมหภาค ทฤษฎีจุลภาค ทฤษฎีทางเลือกเชิงเหตุผล ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์การเมืองระหว่างประเทศ และทฤษฎีแรงงาน มาประยุกต์ในการตอบข้อสมมติฐานจึงเป็นประเด็นที่สำคัญ เช่น ๑) ระดับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในอัตรา ๓๐๐ บาทต่อวัน ส่งผลกระทบต่ออัตราการจ้างงานในระดับที่สูงขึ้นเมื่อประเทศไทยได้เข้าสู่ประชาคมอาเซียนอย่างสมบูรณ์ ๒) นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำที่มีประสิทธิภาพนั้นจะต้องคำนึงถึงระดับประสิทธิภาพการผลิต ระดับการจ้างงาน และระดับรายได้ที่สะท้อนถึงการไหลเข้าของจำนวนแรงงานจากนอกระบบเข้าสู่ตลาดแรงงานในระบบ โดยการปรับ

โครงสร้างทางเศรษฐกิจจะต้องอาศัยแนวคิดปัจจัยทางรัฐศาสตร์และเศรษฐศาสตร์ที่สะท้อนถึงการลดความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ และ ๓) อิทธิพลของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่มีต่อการพัฒนาเศรษฐกิจภายใต้การเข้าสู่ประชาคมอาเซียนโดยสะท้อนถึงกระบวนการของภาครัฐในการจัดรูปแบบของนโยบายค่าจ้างขั้นต่ำโดยใช้รายได้มูลค่ารวมในการผลิตสินค้าและการบริการที่แท้จริงต่อวัน ซึ่งดัชนีดังกล่าวจะต้องสะท้อนถึงระดับประสิทธิภาพของการขึ้นนโยบายค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำภายใต้สภาวะการแข่งขันของต้นทุนที่แท้จริงในระดับที่ส่งผลต่อต้นทุนต่อแรงงานในการผลิตที่ต่ำจากการสร้างงานในอัตราเร่งที่สูง ซึ่งการหาคำตอบจากงานวิจัยเพื่อตอบข้อสมมติฐานทั้ง ๓ ประเด็นนั้นเป็นกรอบเงื่อนไขที่สำคัญในการวางแผนแนวคิดเชิงกลยุทธ์ของภาครัฐในระยะยาวอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลภายใต้การขับเคลื่อนกลไกของระบบสถาบันทางการเมืองที่มีผลต่อระบบสถาบันทางเศรษฐกิจของประเทศไทย

แผนภาพที่ ๑ แสดงการวางกลยุทธ์ของภาครัฐในการเตรียมพร้อมการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนและการปรับค่าจ้างขั้นต่ำที่สะท้อนถึงประสิทธิภาพและสามารถลดระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ในระยะยาว

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

อรรถกฤต ปัจฉิมนันท์. ๒๕๕๔. **แนวคิดทฤษฎีว่าด้วยเศรษฐศาสตร์การเมือง (Theory of Ideas for Political Economy)**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ ภาพพิมพ์.

ภาษาต่างประเทศ

Agarwal, Manmohan Lal, Hazari Bharat, and Ho Cheuk-Yin. Sep 2007. “Real Minimum Wage and Growth Theory: Simulations and Some Policy Results.” **Journal of Economic Policy Reform**, 10 (3): 163-176.

Alina, Badulescu and Anca Pacala. 2012. “The Privatization of State Owned Enterprises in the Early Transition: Necessity, Methods and Mechanisms.” **The USV Annals of Economics and Public Administration**, 12 (16): 13-21.

Anna, Sanz-de-Galdeano, Ximena Del Carpio, and Julin Messina. 2014. “Minimum Wage: Does It Improve Welfare in Thailand?” The Institute for the Study of Labor, Discussion Paper Series, IZA DP No. 7911.

Bonica, Adam; McCarty, Nolan Poole Keith T. and Rosenthal, Howard. June 2012. “Why hasn’t Democracy slowed rising inequality.” **Journal of Economic Perspectives**, 103-124.

Brander, James A. 1981. “Intra-industry trade in identical commodities.” **Journal of International Economics**, 11 (1): 1-14.

Brander, James A. and Barbara Spencer. 1985. “Export Subsidies and International Market Share Rivalry.” **Journal of International Economics**, 18 (1-2): 83-100.

Braun, Sebastian Till and Christian Spielmann. 2010. “Wage Subsidies and International Trade: When Does Policy Coordination Pay?” Kiel Working Papers, Kiel Institute for the World Economy.

Bryant, John and Rukumnuaykit Pungpond. Jun 2013. “The Labour Market Impacts of Immigration to Developing Countries: Evidence from a Registration Campaign in Thailand.” **Journal of Development Studies**, 49 (6): 785-800.

Davis, Donald R. 1998. “Does European Unemployment Prop Up American Wages? National Labor Markets and Global Trade.” **American Economic Review**, 88 (3): 478-94.

- David, Margolis, Julian Messina, Ha Nguyen, Cuong Viet Nguyen, Yuko Okamura, Maria Antonia Remenyi, Anna Sanz-de-Galdeano, Choon Wang. Rizal Shidiq, Kate Daley, and Minna Hahn Tong. July 30, 2013. “Minimum Wage Policies: Lessons With A Focus on the ASEAN Region.” **Human Development Department Social Protection and Labor Unit East Asia and Pacific Region.**
- Devereux, Stephen. Oct 2005. “Can Minimum Wages Contribute to Poverty Reduction in Poor Countries?” **Journal of International Development**, 17 (7): 899-912.
- Hanson, Andrew and Hawley Zackary. Dec2014. “The \$10.10 Minimum Wage Proposal: an Evaluation Across States.” **Journal of Labor Research**; 35 (4): 323-345.
- Haufler, Andreas and Michael, Pflger. 2007. “International Oligopoly and the Taxation of Commerce with Revenue-Constrained Governments.” **Economica**, 74 (295): 451-473.
- Haufler, Andreas, Guttorm Schjelderup and Frank Sthler. 2005. “Barriers to Trade and Imperfect Competition: The Choice of Commodity Tax Base.” **International Tax and Public Finance**, 12 (3): 281-300.
- Helpman, Elhanan and Oleg Itskhoki. 2010. “Labour Market Rigidities, Trade and Unemployment.” **Review of Economic Studies**, 77 (3): 1100-1137.
- Ikemoto, Yukio and Uehara, Mine December 2000. “Income Inequality and Kuznets’ Hypothesis in Thailand.” **Asian Economic Journal**, 14 (4): 421-433.
- Jenn, Persson, T., and Tabellini, G. 1994. “Is Inequality Harmful for Growth?” **American Economic Review**, 84 (3), 600–621.
- Jin Yi, Dae. June 2012. “No Taxation, No Democracy? Taxation, income inequality, and democracy.” **Journal of Economic Policy Reform**, 15 (2), 71-92.
- Jonas, Potusson, David Rueda and Christopher R.Way. 2002. “**Comparative Political Economy of Wage Distribution: The Role of Partisanship and Labour Market Institutions.**” Cambridge University Press.
- Krueger, Alan B. and Andreas. 2010. “Mueller Job search and unemployment insurance: New evidence from time use data.” **Journal of Public Economics**, 94 (3-4): 298-307.
- Krusell, Per and Jos-Vctor Ros-Rull. 1997. “**On the size of U.S. government: political economy in the neoclassical growth model.**” Staff Report, Federal Reserve Bank of Minneapolis.
- Krusell, Per, Vincenzo Quadrini and Jos-Vctor Ros-Rull. 1996. “Are consumption taxes really better than income taxes?” **Journal of Monetary Economics**, 37 (3): 475-503.

- Kydland, Finn E. and Petersen D’Ann Michele. 1997. “ Does being different matter?” **Economic and Financial Policy Review**, (Q III): 2-11.
- Lidn, Gustav. 2012. “What about theory? The consequences on a widened perspective of social theory.” **Quality & Quantity: International Journal of Methodology**, 47, (1), 213-225
- Lin, Faqin and Nicholas Sim. 2011. “Trade, income and the Baltic Dry Index.” **European Economic Review**, 59, (C), 1-18.
- Lin, Faqin and Nicholas . 2014. “Sim Baltic Dry Index and the democratic window of opportunity.” **Journal of Comparative Economics**, 42, (1), 143-159.
- Loayza, Norman V., Jamele Rigolini and Gonzalo Llorente. 2012. “Do middle classes bring about institutional reforms?” **Economics Letters**, 116, (3), 440-444.
- Moriconi, Simone and Yasuhiro Sato. 2009. “International commodity taxation in the presence of unemployment.” **Journal of Public Economics**, 93 (7-8): 939-949.
- Nannicini, Tommaso and Roberto Ricciuti. 2010. “**Autocratic Transitions and Growth.**” CESifo Working Paper Series, CESifo Group Munich
- Naylor, Robin Andrew. 1998. “International trade and economic integration when labour markets are generally unionized.” **European Economic Review**, 42 (7): 1251-1267.
- Neary, J. Peter. 2003. “**Globalisation and Market Structure.**” DNB Staff Reports (discontinued), Netherlands Central Bank.
- North, Douglass C. and Barry R. Weingast. December 1989. “Constitutions and Commitments: The Evolution of Institutions Governing Public Choice in Seventeenth-Century England.” **The Journal of Economic History**, 49 (4): 803-832.
- Orszag, J. Michael and Dennis Snower. 2003. “Designing employment subsidies.” **Labour Economics**, 10 (5): 557-572.
- Papaioannou, Elias and Gregorios Siourounis. 2007. “**Democratization and Growth.**” CEDI Discussion Paper Series, Centre for Economic Development and Institutions (CEDI), Brunel University.
- Quah, Danny T. 1997. “Empirics for Growth and Distribution: Stratification, Polarization, and Convergence Clubs.” **Journal of Economic Growth**, 2 (1), 27-59.
- Rausser, Gordon C. and Pinhas Zusman. 1992. “Public Policy and Constitutional Prescription.” **American Journal of Agricultural Economics**, 74: 27-37.

- Root, Hilton L., Mesquita De Bueno Bruce 2000. “**Governing for Prosperity: When Bad Economics is Good Politics.**”, Yale University Press/ New Haven and London, 1-16.
- Ross, Michael. 2006. “Is Democracy Good for the Poor?” **American Journal of Political Science**, 50 (4): 860-874.
- Saint-Paul, Gilles. 2000. “**The Political Economy of Labour Market Institutions.**” OUP Catalogue, Oxford University Press.
- Saget, Catherine. 2001. “Poverty reduction and decent work in developing countries: Do minimum wages help?” **International Labour Review**, 140 (3): 237-33
- Saget, Catherine 2008. “Fixing minimum wage levels in developing countries: Common failures and remedies. (cover story)” **International Labour Review**, 147 (1): 25-42.
- Santiago, Carlos E. Oct 1989. “The Dynamics of Minimum Wage Policy in Economic Development: A Multiple Time-Series Approach.” **Economic Development & Cultural Change**, 38 (1): 1-30.
- Schemeil Yves. 2002. “Democracy before Democracy?” **International Political Science Review / Revue internationale de sciencepolitique**, 21 (2): 99-120.
- Scully Gerald W. 2001. “Government Expenditure and Quality of Life.” **Public Choice**, 108(1/2): 123-145.
- Shane, Scott. 2009. “Why encouraging more people to become entrepreneurs is bad public policy.” **Small Business Economics**, 33, (2), 141-149.
- Steven L. Schwarcz. Feb., 2002. “Law Global Decentralization and the Sub national Debt Problem.” **Duke Law Journal**, 51 (4): 1179-1250.
- Tabellini, Guido. 2007. “**Institutions and Culture.**” Working Papers, IGIER (Innocenzo Gasparini Institute for Economic Research), Bocconi University.
- Tridimas, Georg. 2012. “How democracy was achieved European.” **Journal of Political Economy**, 28, (4): 651-658.
- Wade, Robert Hunter. September-October 2005. “Does Inequality Matter?” **Challenge**, 48 (5): 12-38.
- Warr, Peter James. 2004. “Globalization, Growth, and Poverty Reduction in Thailand.” **ASEAN Economic Bulletin**, 21 (1): 1-18.

แหล่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

Retrieved from <http://tdri.or.th/tdri-insight/labour300/> (12/3/2015)

Retrieved from <http://www.tradingeconomics.com/thailand/minimum-wages> (12/3/2015)

Retrieved from http://www.nwpc.dole.gov.ph/pages/statistics/stat_comparative.html (12/3/2015)

Retrieved from <http://www.tradingeconomics.com/thailand/gdp-per-capita-ppp> (12/3/2015)

Retrieved from <http://www.tradingeconomics.com/thailand/gdp-per-capita-ppp> (12/3/2015)